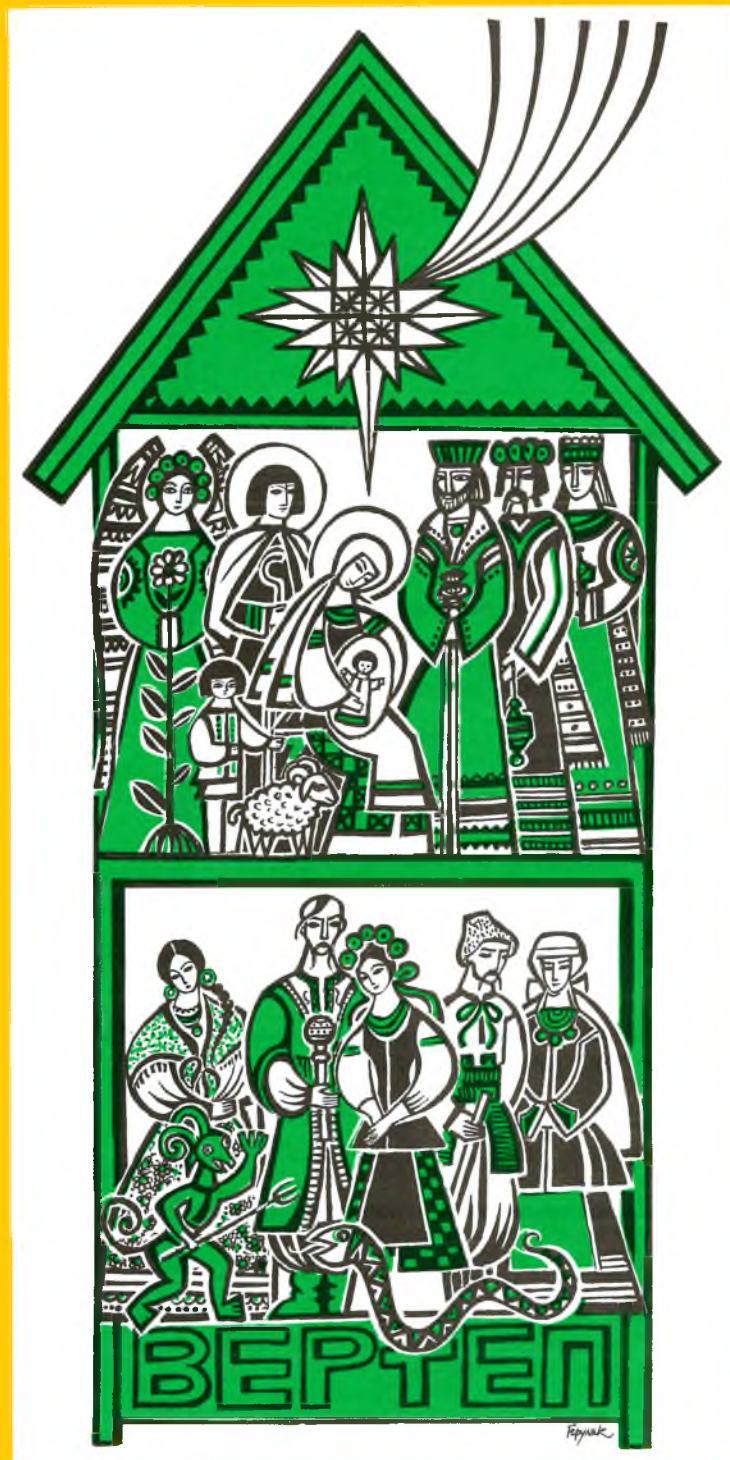

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XLI Ч. 1. СІЧЕНЬ 1984

No. 1. JANUARY 1984 Vol. XLI

І. Франко. З Новим Роком!	1
У.Л. Ти і я одного роду	1
В. Сосюра. Срібний вершник	2
І. Рожанковська. На маргінесі IV СКВУ	3
Ф.Л. Казка різдвяної ночі	4
М. Стафіняк — лемківський різьбар	5
Український Музей	6
М. Руденко. Схід сонця. Коли в небі	8
Вітаємо з уродинами	9
Померла Леся Ковалів ... Конкурс з Фонду Е. Сташків	10
Від Редакції і Адміністрації	10
О-КА. А, може, таки виховувати батьків	11
І. Дурбак. М. Тарнавська про свою творчість	11
М. Чиж-Мариняк. Родина в демократичних державах світу — знівечена родина в СРСР	12
І. Козак. Л. Білинська-Лазуренко	14
І. Кашубинська. М. Кульчицька Андрюк	15
В. Кострицький. Відплата	16
І. Кашубинська. М. Кульчицька Андрюк	18
<i>Vіstī z Centrālī</i>	21
<i>Vіstī SФУЖО</i>	24
<i>Our Life</i>	27
Вишивка	28
<i>Харчування.</i> Три солодкі булки. Л. Гриців	29
Серед квітів і зелені. Нат.	28
Практичні поради Наталки .. Відділ поза Округами (17-ий Відділ)	29
Дописи Відділів і Округ	30
Посмертні згадки	31
Замість квітів	32-36
Нашим малютам	34

ГОЛОВНА УПРАВА СУА РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "НАШОГО ЖИТТЯ"

108 Second Ave. Редакторка Уляна Любович
New York, N. Y. 10003 Tel (212) 674-5508
Tel. (212) 533-4646

Український Музей — 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003 Tel. (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
Редактор — Уляна Любович
Редакційна колегія: Світлана Андрушків, Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець.
Мовна редакція — Наталя Лівницька-Холодна.

На обкладинці. Слава Геруляк. Вертеп. (Святочна картка УВАН)
Cover illustration. Slava Gerulak. Vertep. (Christmas card of UVAN).

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"

Copyright 1983 Ukrainian National Women's League of America, Inc.
International Copyright Secured — All Rights Reserved
Made in U. S. A.

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА

Іванна Рожанковська — голова
Теодозія Савицька — 1-ша заступниця голови
Марія Томоруг — 2-га заступниця голови
Лідія Гладка — 3-тя заступниця голови
Наталія Даниленко — 4-та заступниця
Анна Дидик — протоколярна секретарка
Марія Савчак — кореспонденційна секретарка
Розалія Полчі — англомова секретарка
Ольга Літепло — касирка
Іванна Ратич — фінансова секретарка
Ольга Гнатейко — вільний член
— вільний член

РЕФЕРЕНТУРИ

Марія Крамарчук — організаційна
Оксана Ленець — культурно-освітня
Любов Волинець — музейно-мистецька
Марта Данилюк — виховна
Анна Кравчук — суспільної опіки
Ірена Качанівська — касирка суспільної опіки стипендій
Ірена Чайківська — пресова
Ірена Куровицька — зв'язків
Марта Федорів — зв'язків
Люїса Сакс — статуюта

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Ольга Муссаковська — голова
Ірена Кіндрачук, Леся Гой — членки
Евгенія Новаківська
Ростислава Яхницька — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ліда Колодчин — Дітройт
Ростислава Матла — Філадельфія
Лідія Магун — Нью-Йорк
Іванна Мартинець — Північний Нью Йорк
Ірина Чайківська — Нью Джерзі
Надія Дейчаківська — Округа Огайо
Евстахія Струтинська — Чикаго
Анна Любинська — Нова Англія
Ярослава Томич — Південний Нью-Йорк.

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ:

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens
Notting Hill Gate, London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
16a Prospect St.
Gleroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Daria Melnykovich
c/o N. 7 887 93 de Paris
26 rue de Tercy, Paris 18-2.
France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
Haus der Begegnung
8 Munchen 5, Rumfordstr. 21

З НОВИМ РОКОМ!

З Новим Роком, браття милі,
В новім щасті, в новій силі
Радісно вітаю вас
І бажаю, щоб в здоров'ю,
В мирі, з братньою любов'ю
Відтепер ішов нам час.

І бажаю, щоб трудяще
Те життя вам якнайкраще
Без біди минуло всім,
Щоб думками ми міцніли,
Багатіли, не бідніли,
Щоб веселий був ваш дім.

І бажаю, щоб ми згідно,
Сміло, свідомо, свобідно
Йшли до спільної мети,
В своїй хаті жить по-свому,
Не коритися нікому,
Лад найкращий завести.

Щирій праці — Бог поможе!
Дай вам, Боже, все, що гоже!

ІВАН ФРАНКО

*Михайло Стафуняк. Вертеп.
Фото О. Старостяк
M. Stafyniak. Vertep.
Photo by O. Starostiak.*

ТИ І Я ОДНОГО РОДУ

Любимо нашу батьківщину, наш нарід! Це ствердження відоме, часто повторюване: письмом, словами, піснями, поезією. Посередньо виявляється ця любов у мистецтві, в обстановці наших помешкань, навіть в одязі, плеканні традицій.

Про неї говориться особливо з нагоди річниць таких, як 22-го січня 1918 р., коли то проголошено, що, "Віднині Українська Народня Республіка стає самостійною, від нікого незалежною, вільною суверенною Державою Українського Народу". А рік пізніше, 1919 р., теж 22-го січня річниця проголошення у Києві Соборности усіх українських земель.

Ці дві січневі дати 22-го січня 1918 р. і 1919 р. це наче наріжні камені під будову вільної соборної держави. Це перші кроки модерної нації, яка, до речі, прийняла найбільш демократичну конституцію. Це кроки, які надали напрям життю нації і які не дозволять, щоб колесо історії завершилося і звело український нарід до несвідомої маси без роду і імени. Цю волю закріпила кров 300 студентів, які впали під Крутами 29-го січня 1918 р.

Про любов не тільки особисту, але й до батьківщини, до народу написано багато. Але яке ж джерело тієї любови? Для тих, хто родився на рідних землях, хто там ріс, вона видається природною і

самозрозумілою. Як сказав один з дисидентів: "Ми її любимо не тому, що вона найкраща, але для нас вона найкраща, бо вона наша, бо ми її любимо".

Це з рідної землі, на якій ми родилися, яку відчували під своїми стопами, животнорними соками влилася у наші серця свята любов батьківщини. Правда, від неї тих старших ділить не тільки простір, але й час. Але ця віддаль не зменшує туги за нею, а інколи навпаки у старших віком спогад про неї тільки посилює любов і тугу за нею.

Але росте нове покоління, яке родилося і росло поза рідним краєм. Для них цим джерелом любови є ті, хто виніс з батьківщини вогник любови й тепер мусить передати його іскру наступним поколінням.

Алеж тінь поразки, хоч напевно не остаточної, може будити сумнів, якраз у цього, молодшого покоління. Цей сумнів може перешкодити розвинути любові до батьківщини і народу, який не зумів вибороти для неї самостійности. Тут помогти може тільки одне: пізнання своєї батьківщини, її історії, культури, мистецтва, побуту, звичаїв тощо. Коли не знаєш минулого, то нема для тебе майбутнього. Любити свій нарід, свою батьківщину це не тільки зворушення, емоції, навіть сльози. Еріх Фромм, американський соціолог і психолог у своїй розвідці про любов пише,

СРІБНИЙ ВЕРШНИК

Рік новий летить крізь сяйва зливу,
ждуть його і праця і борня.
Підіймає вітер білу гриву
в золотокопитого коня.

Срібний вершник юності і сили,
наче море, повен погляд твій.
І плывуть хвилини бистрокрило,
як сніжинок мерехтливий рій...

Срібний вершник райдугами грає
у своїй звитяжливій красі.
І йому дорогу уступає
рік старий в старому кожусі.

Зір його по всім прощально лине...
Де, о, де ви, сили молоді?
І сіяють сльози, як перлини,
на його кошлатій бороді...

що це "не сантимент якому можна легко піддатися", а далі "чим більше знаємо про предмет нашої любові, тим більша наша любов".

Антуан де Сент Екзюпері, французький літун, що згинув у Другій світовій війні, а якого писання, а особливо філософічну казку "Малий принц", цитують залюбки письменники й філософи, говорить про те, що предмет любові стає особливо дорогим, коли присвячуємо йому свій труд, свою увагу та ще й тоді, коли маємо почуття відповідальності за нього.

Отож не вистане відзначати знаменні дати, як ось січневі, треба вивчати історію, пізнати усі скомпліковані обставини Першої світової війни коли розвалювалися імперії і "народ будивсь зі сну". Тут роля і завдання наших істориків, які повинні не тільки вивчати і аналізувати події серед яких родилася наша новітня держава, але й довести ці знання до молодшого покоління.

Коли присвятити увагу тому, як різні народи переносять утиск і поневолення навіть впродовж недовгого періоду історії, як легко достосовуються до вимог "власть імущих", то треба ствердити, що на місці нашого народу інші напевно зникли б як окремих народів, а існували б тільки як етнічна група.

Евген Сверстюк, український літературознавець і психолог, якого за його творчість засудили в Україні на сім років ув'язнення суворого режиму і п'ять років заслання, у своїй есеї "Собор у риштованні" цитує статтю російського філософа і діяча Герцена, який писав у статті "Література і общественная мысль после 14 декабря 1825 г.": "Дика і войовнича, але республіканська й демократична незалежність України втрималась цілі століття до Петра I.

Українці неславно мучені поляками, турками й москалями, втягнені у безконечну війну з кримськими татарами, ніколи непадали".

І далі: "Століття кріпацької залежності не могли стерти усе незалежне і поетичне, що було в цьому народі. У нього більше індивідуального розвитку,

більше місцевого забарвлення, як у нас: у нас злощасний мундир покриває усе народне життя. Наш народ не знає своєї історії, а в той же час кожне село в Україні має свою легенду. Російський народ тільки й знає про Пугачова та 1812 п."

Той же Сверстюк у цьому ж есеї пише: "Ніякою логікою не пояснити нам наших відроджень після поразок і самого факту нашого національного існування: ми живемо в стихійно-іраціональному, в глибинах, самим корінням, що вічно пробивається паростками і рідко досягає нормального цвітіння". А далі: "нас вирубували на пні забуваючи у п'яному газарді, що в глибинах недосяжне коріння, а в нашій землі — проростає кинуте в бою зерно". А це зерно, це любов батьківщини. А далі читаємо: "Коли поникнуть голови переможених і сили їхні кануть у працю на хліб насущний, то на озлиденілому ґрунті завжди виростають поодинокі високі постаті, як голос самозбереження народу".

Уже кілька поколінь нашого народу ростуть і виховуються у різних, сказати протилежних умовах. Одні у вільному світі, інші на рідних землях. Кілька поколінь там виростило і виховалося в повній ізоляції від західного світу. Відгороджені від важливих джерел знання і інформації, яких добірка була знаряддям психологічного тиску. У тих умовах народження самостійної думки, намагань пізнати правду і за неї боротися треба уважати "чудом". Постання руху дисидентів це вияв великої сили нашого народу. Треба ж брати до уваги, що силою, яка дозволяє панувати над народами в Советському Союзі є свідоме плекання взаємного недовіря, яке не дозволяє на групові виступи (як це діється в Польщі). Там кожний "один у полі воїн", оточений ворожо наставленими людьми як у лагерах, так і на волі. Борці за волю людини там, це дійсно "голос самозбереження народу", або "ломикамінь" — рослина про яку пише Леся Українка, що вона пробиває камінь і терни непокірні.

А як ставимося до них ми тут, у вільному світі? Доки вони в неволі ми ще виступаємо в їхній обороні, хоч і це останніми часами не у ширшому масштабі. Бувають теж такі, що, живучи *тут*, знають і заявляють що і як повинні робити земляки *там*.

А як ми ставимося до тих, нечисленних, яким удалося дістатися у вільний світ? Не беремо до уваги того, що між ними і нами можуть бути різниці у поглядах, бо ми і вони росли, виховувалися кілька поколінь у різних "світах". Чіпляємося до слів, критикуємо поведінку, а то й відкидаємо їх, або тільки залишаємо на стороні, бо вони "не такі".

Не вичисляємо тут усіх, до кого ми "чіпляємося". Можна тільки дивуватися як ми, виховані в американській демократичній системі, яка інколи свободу допроваджує до сваволі, не навчилися толерувати погляди осіб, які мають такий, як і ми життєвий ідеал, але мають інші погляди на справи, які цього ідеалу не поменшують ані не міняють.

А в чію це користь? Приходить на думку, що над вишукуванням і роздмухуванням іскри недовіря в огонь, близький до ненависти, працюють ті, для кого наша, об'єднана одним бажанням і однією ціллю, громада стала б грізною силою.

У.Л.

НА МАРГІНЕСІ IV СКВУ

Тендітна структура СКВУ встоялася ще раз перед гураганом, що навіщує її кожних п'ять років. Делегати з усіх країн поселення відіхнули з полегшею, що продовжено існування цього символу об'єднання української спільноти.

Вже понад сорок років партійні міжусобиці впроваджують роздор в українське громадське життя. У демократичних державах нашого поселення ми є теж свідками партійної ривалізації, що часто переходить межі пристойности, однак вона обмежена до політичного сектора і не втягає у свій крутіж наукових, культурних, харитативних та інших організацій і інституцій, які діють і розвиваються без огляду на те, котра партія є при владі. У політично незрілій українській спільноті партійність проникає скрізь, утруднює громадську працю, а то й загрожує існуванню корисних, конструктивних клітин.

Підготовка до конгресів СКВУ та їх перебіг це шаблонний сценарій, що повторюється кожний раз. Партійна преса створює атмосферу неминучої кризи, що загрожує розбиттям конгресу. Цей настрій уділюється загальній громаді, делегати якої їдуть на конгрес, побоюючись найгіршого. На конгресі звичайно знаходиться якийсь вихід зі складної ситуації, тоді всі радіють, що врятували СКВУ і вдоволені від'їздять додому.

Львину частину часу на IV СКВУ забрали партійні спори у формі непримиренних заяв, взаємних обвинувачень, безконечних дискусій. Під кінець сталося чудо — знайдено компроміс. Тут насуваються питання. Чи СКВУ постав на те, щоби стати ареною боротьби і перемир'я політичних партій? Коли можна було досягнути компроміс, чому не висчерпано усіх можливостей заздалегідь, щоби не висувати на конгресі партійних порохунків і дати змогу делегатам вести ділові наради?

Пізніше розвинулася широка дискусія у зв'язку з прийняттям в члени Українсько-Американської Координаційної Ради та признання їй статусу центральної репрезентації на рівні з УККА. Речник УККА відтягнув застереження проти УАКР аж тоді, коли тайне голосування в іншій справі виявило, що організації Українського Визвольного Фронту не мають більшості на конгресі. Також цю справу можна було полагодити на Пленумі Секретаріату напередодні конгресу, а не чекати на пробу сил на конгресі.

На решту програми залишилось обмаль часу. У запитах до звітів ніхто не звернув уваги на те, що партійні справи, зокрема розсварення української громади у США, домінували на засіданнях Секретаріату, а більшості важливих плянів СКВУ не здійсне-

Банкет IV Світового Конгресу Вільних Українців — Торонто — 3-го грудня 1983 р.

Зліва: Володимир Базарко — уступаючий президент СКВУ, сенатор Павло Юзик з дружиною, президент СКВУ Петро Саварин і його дружина Ольга.

Фото І. Рожанковська.

IV WCFU. Toronto, Dec. 3, 1983. Banquet. Photo. By I. Rozankowsky.

но через брак людей до праці та фінансових засобів. Не дивно, що багато делегатів, головню тих, що вперше брали участь у конгресі, були розчаровані, а навіть пригноблені його перебігом.

Більше години присвячено на читання неоформлених і неузгіднених резолюцій. У світових організаціях подібного масштабу до резолюцій ставляться поважно, це справи принципів і пляни дальшої дії, що зобов'язують. Їх приготівляють заздалегідь, висилають для узгіднення до членів-організацій, опісля схвалюють на конгресах.

Хоч в резолюціях і в доповіді Миколи Степаненка була мова про піддержку руху спротиву в Україні, то прикро вражала відсутність тих що ще недавно перебували в совітських психушках, в'язницях і концетраційних таборах, засуджені за те, що ставали в обороні людських і національних прав.

На IV СКВУ два дні нарад забрали справи, що не повинні бути на порядку нарад конгресу. Це було витратою дорогого часу і громадських грошей. Вже здавна були побоювання, що політичні партії та пов'язані з ними організації можуть захитати рівновагу СКВУ, а навіть розбити його. Були теж надії, що братські союзи, професійні та самостійні жіночі організації можуть зберегти його баланс, однак статут СКВУ і дотеперішня практика Секретаріату ставлять під сумнів ці сподівання.

Крайові організації не мають впливу на хід справ в часі п'ятилітньої каденції СКВУ, бо їхні представники не входять до Секретаріату, де важливу роль, крім представників Українських Церков і крайових центральних репрезентацій, мають т. зв. міжкрайові надбудови крайових організацій. Вони мають право на 5 делегатів на конгресі і одного представника у

Засніжені українські поля, казкові у білій шаті ліси, скрип снігу під ногами, розмальовані кришталями льоду вікна і в ...молитовному скупченні у присмерку воскових свічок, при столі зібрана родина, — це ніби казка Різдвяної ночі, що ми її виплекали у своїх серцях і понесли в життя.

А коли у змінених обставинах нашого сьогодні нам не раз тяжко доглянути, поза силою різдвяних подарунків, істоти народження Правди — Божого Сина, а у зв'язку з тим значення родини, тоді на хвилину-дві заплющмо очі і власне в українській різдвяній традиції шукаймо розуміння Різдва Христового.

І тоді ми знайдемо у полоні якогось теплого і близького нашій душі почуття. Може це була материна рука, що спочила на нашій голівці ще в дитинстві, коли ми вдивлялись у чар світляних вогників на ялинці, може це був м'який голос батька, коли він проказував молитву перед Святою Вечерею, може це був теплий погляд когось близького, з яким ми пішли

в життя, а може це тільки прикметне кожній людині почуття спільности з родиною, приятелями, знайомими...

Війна багато в дечому пощерила нашу різдвяну традицію.

Новий спосіб сприймання життя в Новому Світі ще більше віддаляє сучасну людину від розуміння властивого призначення родини. Але в основному залишилась ще собою українська *жінка*, українська *мати*. І хоч життя стелить перед нею нові перспективи і висуває її щораз то більше з домашнього вогнища, вона більше, ніж кожна інша жінка, потрапила зберегти у своїй душі родинне тепло і вміє передавати його своїм нащадкам.

І в цьому наша надія, і в цьому майбутність нашої спільности. А може українській *жінці* — українській *матері* припаде почесна роля внести більше *родинного*, більше *духового* і більше *теплого* у цей технічно зматеріалізований світ???

Докінчення IV СКВУ

Секретаріаті. У цій категорії є об'єднання з повними кваліфікаціями на цей статус, але є теж фіктивні надбудови над неіснуючими крайовими організаціями. Помімо хронічного браку фондів, Президія Секретаріату обнижує для них висоту вplat і вони користуються привілеями при мінімальній вкладці. Наведу найбільш драстичний примір. "Міжкрайова надбудова", що може має кількадесят членів, платила вкладку 10 дол. річно, залягала за останні два роки і мала на III СКВУ чотирьох делегатів, опісля представника в Секретаріаті. Кількатисячний Союз Українок Америки вplatив у цій самій каденції 1.250 дол. вкладки, крім цього переслав до СКВУ 4.565 дол. зі збірки між членками і мав право на три делегати на конгрес. Як тут зберегти баланс, коли організація, яка за п'ять років вplatила до СКВУ 30 дол. має більші права, як та, що вplatила 5.815 дол.? Великодушна настанова Президії Секретаріату до "міжкрайових надбудов", з яких деякі існують лише на папері, не є випадкова, бо багато з них має партійне забарвлення. Кожний голос важливий на Конгресі. У III СКВУ брало участь 56 делегатів організації (більшість партійно пов'язаних), які залягали з вкладкою від одного до п'ять років, що було порушенням статуту.

Президія Секретаріату повинна зревідувати до теперішню практику і встановити точні критерії, які організації можуть мати статус "міжкрайових надбудов". Ці, що не платять повної вкладки, повинні мати дорадчий голос. Теперішній стан не лише несправедливий, але у великій мірі деморалізуючий. Усунення цих хиб у системі СКВУ могло б причинитися до рівноваги між тими організаціями, що піддержують СКВУ і дорожать ним, і тими, що без зобов'язань користуються привілеями.

Хоча не погоджуюся з висновками деяких журналістів, що IV СКВУ був успішний, мушу ствердити,

що було багато моментів, що відвертали увагу від партійної полеміки і спрямовували її на позитивні досягнення СКВУ і майбутні можливості.

Відрадным явищем на конгресі була громадська постава владик і духовенства Українських Церков, зокрема заява про спільне відзначення, в дусі екуменізму, 1000-ліття хрищення України.

Сесії Комісії Прав Людини дали підсумки однієї з найважливіших ділянок праці, для яких постав СКВУ. У панелі "Політика західного радіомовлення до країн східного б'льоку та їх ефективність" взяли участь канадці і американці, відповідальні за передачі до Східної Європи та коментатори-українці. У другій панелі "Після Конференції в справі Комісії Безпеки" доповідали спеціалісти Гельсінських угод з Англії, Америки і Канади. Корисні міжнародні зв'язки, які здобула Комісія Прав Людини, вказують на дальші можливості СКВУ висувати українську справу на світовім терені. У противенстві до нарад конгресу, на сесіях була помітна присутність молодих людей. Рівень доповідей і дискусій цікавив їх більше, як партійна тематика, накинена конгресові. Окремо відбулися ділові наради Комісії Прав Людини, на яких звітували та обмінялися думками представники комітетів та організацій, активних у цій ділянці. Канадські українці подбали про репрезентативну участь у полуденках, бенкеті та маніфестації представників уряду та політичної верхівки. У змістовних промовах вони виявили знання української проблематики, висловлювали признання та респект для української етнічної групи.

Щасливим завершенням IV СКВУ був вибір адвоката Петра Саварина на президента СКВУ. На чолі цієї важливої установи станула виїмкова людина з професійним досвідом, громадським стажем та близькими зв'язками з канадським політичним світом.

Михайло Стафін'як. Мати Божя.
M. Stafyniak. Mother of God.

МИХАЙЛО СТАФІН'ЯК — ЛЕМКІВСЬКИЙ РІЗЬБАР

Михайло Стафін'як — один з українських сучасних мистців у Польщі. Він продовжує традиції лемківської різьби. Тематика його праць здебільша релігійного характеру. Вчився у мистецькій школі в Закопаному. Учень відомого різьбяр Григорія Пецуха.

Різьби Михайла Стафін'яка експонуються на виставці в галерії "Маяна" в Нью Йорку — 21 схід 7-ма вул. (телефон: (212) 477-2714).

Михайло Стафін'як. Розп'яття.
M. Stafyniak. Crucifixion.

Фото О. Старостяк

Photo by O. Starostiak.

М. Стафін'як. Христос.

M. Stafyniak. Christ.

М. Стафін'як. Пієта.

M. Stafyniak. Pieta.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ П'ЯТЬ ДНІВ НА ТИЖДЕНЬ
/КРІМ ПОНЕДІЛКА І ВІВТІРКА/
ВІД ГОД 1 — 5 ПО ПОЛ.

МУЗЕЙ ВЛАШТУВАВ ТОВАРИСЬКУ ЗУСТРІЧ

Pre-Christmas gathering at the Ukrainian Museum.

*Гості різдвяної зустрічі в Українському Музеї.
Guests present at the Ukrainian Museum pre-Christmas gathering.*

Перед-різдвяна зустріч в Українському Музеї. Розіграш льосів на цілі УМ. Зліва: Андрій Стусик — член ансамблю "Гомін", витягає "щасливі" льоси, побіч Ольга Ставнича і Лідія Гайдучок.

Drawing of the winning tickets of the Ukrainian Museum lottery.

Нью Йорк. — Початок різдвяних святкувань Український Музей відзначив товариською зустріччю, що відбулась тут в суботу, 10-го грудня 1983 року. Зала другого поверху була переповнена: були співробітники Музею і члени громадської організації "Український Музей", всі, кому дорогий Музей, і хто певний, що вони та інші прихильники Музею допоможуть здобути для Музею будинок, в якому він зможе значно ширше розгорнути свою діяльність.

*Ансамбль "Гомін" під керівництвом В. Юркевича виступає під час різдвяної зустрічі в Українському Музеї.
Ensemble "Homín", directed by W. Yurkevych, performing at the Ukrainian Museum pre-Christmas gathering.*

Д-р Богдан Цимбалістий, голова Управи Українського Музею, привітав гостей і сказав, що музейна спільнота, яка тут зібралась, це — ті, хто працює в Музеї і для Музею. Він представив кількох членів капелі бандуристів "Гомін" з Нью Джерзі під керівництвом Володимира Юркевича, як друзів Музею. Вони не тільки приїхали до Нью Йорку за власні кошти, співали без винагороди, але ще й привезли даток на Музей в сумі 50дол. — сказав д-р Цимбалістий. Зібрані нагородили бандуристів оплесками.

Бандуристи проспівали дві українські народні пісні і три колядки.

Далі відбувся розіграш на цілі Музею, а потім була перекуська та велись розмови. Охочі оглядали виставки Музею, у крамничці купували подарунки на свята.

ПОЖЕРТВИ НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

500.00 дол. — Роман Волчук

300.00 дол. — Окружна Управа СУА, Огайо

150.00 дол. — д-р Зеновій і Оксана Мельник

по 100.00 дол. — Панство Андрій Кейбіда, Стефанія Залітач, Ірина Хухра

по 50.00 дол. — Василь і Людмила Сердюк, генерал-полковник Павло і Ольга Шандрука

25.00 дол. — Остап і Урсуля Балабан

20.00 дол. — Галина Назар

10.00 дол. — Іван і Марія Кіндзерські

Щиро дякуємо!
Дарія Байко

ПОЖЕРТВИ НА ВИГОТОВЛЕННЯ ВИСТАВКИ "ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІМІГРАЦІЇ В АМЕРИЦІ — ЗБЕРЕЖЕННЯ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ"

1000.00 дол. — Федеральна Кредитівка "Самопоміч", Нью Йорк

250.00 дол. — Федеральна Кредитівка "Самопоміч", Джерзі Сіті, Н.Дж.

по **100.00 дол.** — Українська Федеральна Кредитівка, Рочестер, Н.Й., Українська Православна Кредитівка

Щиро дякуємо!
Дарія Байко

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

2700.00 дол. — д-р Карло і Софія Цайнінгер

по **1000.00 дол.** — інж. Євген і Ірина Мельник, Дмитро Бобеляк, Галина Пісецька (канадські гроші), 78-ий Відділ США з нагоди 20-ліття Відділу, д-р Всеволод Ключас (як останнє бажання перед смертю).

920.00 дол. — д-р Богдан і Марта Цимбалісті

по **500.00 дол.** Василь і Пелягія Кучкуда, Василь і Зеновія Никифорок, Ярослав і Ірина Качанівські, Кон Едісон, Український Народний Союз — Джерзі Сіті, Н.Дж., 43-ій Відділ США

по **200.00 дол.** — Українська Кредитівка "Сампоміч" — Гартфорд, Кт., 93-ій Відділ США

по **100.00 дол.** — Мирослав і Ярослава Пастушенко, Татіяна Чучман, д-р Євген Стецьків, Софія Олесницька, Михайло Гук, д-р Ольга Коропей, Мирослав і Люба Прокоп, д-р Адам Якимів, Омелян і Ярослава Томич, Сергій Сімяник, Теодат Школьник, д-р Роман і Ольга Трочин,

по **94.00 дол.** — Юрій і Аніса Мицак, д-р Александра Школьник

60.00 дол. — д-р Ярослав Мігайчук

по **50.00 дол.** — д-р Ігор і Марія Кодельські, Омелян Суховерський, д-р Б. Филипчак, Стефан Качуба, Анна Гувер, Л. Лиман, д-р Андрій Мацюрак, Роман і Ольга Керницькі, Наталія Даниш, Ярослав Гладкий, Андрій і Євгенія Ратич, Українська Федеральна Кредитівка "Самопоміч" — Філадельфія, Па. "Гомін" — ансамбль бандуристів, Ньюарк, Н.Дж.

40.00 дол. — Юрій і Оксана Мельникович

по **25.00 дол.** — Лев і Ірина Вербицькі, Анна Лемеха, Юрій Поліщук, Мирослав і Ірина Кальба, Василь Кострицький, Емілія Проціньська, Євген і Володимира Шипайло, д-р Оксана Фольварків, Перл Дент, Ольга і Богдан Михайлів, Прокоп Кісіль, Мая Карбоник, Маріянна і Вікторія Вакуловські, Еміль і Ірина Скремета, Василь Гнатів, Валентина Худовська, д-р Богдан Гарбовський, Михайло і Анна Кікцьо, Лідія Бурачинська, Володимир і Галина Шиприкевич, Михайло Дорошенко, Оксана Прохоренко, Михайло і Наталія Пойда, 89-ий Відділ США

по **20.00 дол.** — Іванна Лисинецька, Володимир і Зеновія Сидорак, Ольга Муссаковська, Володимир Черевко, Андрій Бук, Марія Мулькевич з нагоди річниці шлюбу.

по **19.00 дол.** — д-р Василь Кіналь, Іван Гулич

по **15.00 дол.** — Василь Садівник, Александра Боррегаард

по **14.00 дол.** — Марія Тершаковець, д-р Ірина Гребеняк, Зеновія Кулинич, Марія Підгородецька

по **10.00 дол.** — Софія Стецура, Марія Захарків, Василь Грибик, Микола і Стефанія Степанюк, Михайло Бойко, Павло Крицький, Евдокія Лімонченко, Анна Тиха, Сергій Небошинський, Іванна Зовнір, Павло Вацек, Юліан Крижановський, Іва Лісікевич, Володимир Дучинський, Володимир Когутяк, Марія Семянчук, Ірина Мойсеєнко, Ярослава Ставнича, Микола Кравець, Михайло Елько, Олімпія Роговська, Татіяна Мотика в подяці 47-му Відділові США

9.00 дол. — Панство Панчук

по **5.00 дол.** — Анна Озераник, Пан Василь Никорчук, Юрій Кравець, Софія Стецура, д-р Микола і Ярослава Крижановські, В. Бакун, Константин і Євгенія Степовий, Роман Швед

по **4.00 дол.** — Надія Світлична, Ула Ільницька, Анна Шапіро, Федір Оліник, Йосиф Човник, Іванна Вовк, Ольга Боба, Н. Червайко, Панство Вірщук, Михайло Гайда, Анастасія Михайлович, А. Бражник, А. Узуяк, Михайло Лободяк, Богдан Марків, Євгенія Тріска, Галина Мірчук, Євген Карпак, д-р Василь Ящун, Михайло Гук, Ларисса Сигіда, Олег Декайло, Марія Палідвор, Роман Вомпель, С. Волянський, В. Фриз, О. Рак, О. Мороз, Панство Артимів, М. Дзвінкий, М. Коропецький

3.00 дол. — Теодор Кікцьо

по **2.00 дол.** — Петро Горбан, Стефан Попель, Іван Кун.

Щиро дякуємо!
Дарія Байко

ПОЧИНАЮТЬСЯ КУРСИ ДЕРЕВОРІЗЬБИ І ВИШИВАННЯ

Уже почався запис на курси дереворізьби і вишивання, що незабаром діятимуть тут в Українському Музеї. Курси є частково фінансовані Стейтовою радою мистецтва.

Від суботи 11-го лютого до 14-го квітня 1984 року відбудеться десять зайнять курсів української декоративної дереворізьби. Викладач — Роман Косенко-Вольвич, колишній учень видатного мистця-різьбаря Михайла Черешньовського, який був ініціатором курсів дереворізьби. Зайняття відбуватимуться суботами від 1:30 до 4:30 по полудні. Оплата курсів: дорослі — 40.00 дол., члени Музею — 35.00 дол., пенсіонери — 30.00 дол., молодь до 16 років — безплатно.

Любов Волинець, керівник Освітнього відділу Українського Музею, від 11-го лютого до 14-го квітня, 1984 знову викладатиме на курсах вишивання. Зайняття відбуватимуться суботами від 1:15 до 2:45 по полудні. Курсанти навчатимуться різних стибів, уживаних у традиційних українських вишивках і виконають вишивки для себе. Оплата курсів: дорослі — 30.00 дол., члени Музею — 25.00 дол., пенсіонери — 20.00 дол., молодь до 16 років — безплатно.

Обидва курси будуть пристосовані для початківців і для осіб з певним досвідом. Оплата за навчання включає матеріяли.

Додаткові інформації і реєстрація на курси — телефоном на число 212 228-0110. Адреса Музею: 203 Second Avenue, New York, NY 10003.

МИКОЛА РУДЕНКО

СХІД СОНЦЯ

Нарешті зустрічаю сонця схід.
Вже рік не бачила те вічне диво
Моя душа, яка за сонцем вслід
Завжди пливла, немов живе огниво.

Дроти і вишки. Поза ними ліс,
Прикрашений зимовими дарами.
Червоний промінь падає навкіс
І відчиняє неба сині брами.

За лісом не Дніпро, а табори
У плетиві колючої дротини.
Та ти цього до серця не бери —
Дивись на нього поглядом дитини.

Які берези там, поміж дротів,
Що вбивчу переховують напругу.
Та ось північний вітер налетів
І розбудив у серці давню тугу.

Дванадцять днів без хліба і води
Їх, неписьменних і надміру вчених,
Вели колонами, вели сюди
Старих ченців і Божих наречених.

Шість тисяч — свідчить лісова Мордва —
Розстріляних, підхоплених на леза
Взяла у себе глина нежива,
Де нині гордо зводиться береза.

Кричали в ніч у хмари грозові
Про Судний День згвалтовані чернички.
Ще довго тут знаходили в траві
То мідні хрестики, то черевички.

Мордвин, що дротом обпліта бори,
Тоді ще був кирпатим неволітком...
Живи, Мордва, вартуй ці табори —
Ти станеш у століття Божим свідком.

І, може, згодом пригадаєш ти
Часів новітніх не нові прикмети:
Вдивлялись в сонце крізь твої дроти
Сини Дніпра — ув'язнені поети.

Вдивлялись в сонце й бачили на нім
Одвічні знаки: Всесвіту веління —
Те віще слово, що породить грім,
Який розбудить сонні покоління.

1. II. 1978

Микола Руденко 5-го лютого 1984 виходить з табору.

Він перебуває в Пермській області Чусовського р-ну пос. Кучино. Пригадуємо, що він був засновником Української Гельсінкської Групи, яка постала 9.XI.1976 р. Через неповних три місяці, а саме 5.II.1977 р. його ув'язнили. Після відбуття кари в таборах перед ним ще п'ять років заслання. Члени Української Гельсінкської Групи звертаються до священників і вірних з проханням відслужити молебні і св. літургії в наміренні Миколи Руденка.

НА ХРЕСТІ ЗА ВІЛЬНЕ СЛОВО

Микола Руденко — людина непересічної долі. Від природи чесний і вразливий до фальшу, він повірив красивим закликам будувати найсправедливіше комуністичне суспільство і довгі роки сумлінно й віддано служив цій ідеї. Служив пером письменника, обстоював її на посаді секретаря парторганізації Спілки письменників України, захищав зі зброєю в руках під час Другої світової війни. Тяжкі військові рани і не менш тяжкі життєві випробування після війни не похитнули його громадської мужності. Тому він знайшов у собі велику моральну силу, щоб не зневірився, не здати життєвих позицій, коли переконався в облудності закликів, які вели його і якими він вів інших.

Небагато знайшлося серед його колег, хто так, як він, безкомпромісово зрікся конкретного затишку, спокою і життєвих вигод заради примарної Правди. Побачивши, як цинічно ошукувано роками його і мільйони інших співвітчизників, Микола Руденко не перестав любити людей, хоч ця любов "клубком кривавим запеклась у грудях". Бо "мало непогорблених, прямих, окриплених високою метою". І все ж він прагне випростати свій хребет, хоч знає, як дорого це коштує в світі пристосовництва і фальшу.

З передмови Н. Світличної

Коли в небі вдарить грім
А блискавка розгорне крила —
Одразу у естві моїм
Пробудиться незнана сила.

І серце тягнеться моє
В захмарну далечинь безкраю.
І світло на душі стає —
Неначе з Богом розмовляю.

Освятиться земна краса,
Поменшає моя скорбота,
Неначе я і небеса —
То є одна жива істота.

29. V. 1977 М. Руденко. "За ґратами". Поезії. Сучасність. 1980.

ВІТАЄМО ТИХ, ХТО НАРОДИВСЯ В СІЧНІ

ЦАПКО ВІТАЛІЙ ДМИТРОВИЧ — нар. 1 січня 1928 р.

ДАНИЛЮК ІВАН ГРИГОРОВИЧ — нар. 2 січня 1938 р.

ЛЕСІВ ЯРОСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ — нар. 3 січня 1943 р.

МАРИНОВИЧ МИРОСЛАВ ФРАНКОВИЧ — нар. 4 січня 1949 р.

КАВАЦІВ ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ — нар. 5 січня 1934 р.

СТУС ВАСИЛЬ СЕМЕНОВИЧ — нар. 8 січня 1938 р.

БОЙКО МИКОЛА ЄРОФЕЙОВИЧ — нар. 9 січня 1922 р.

СТРІЛЬЦІВ ВАСИЛЬ СТЕПАНОВИЧ — нар. 13 січня 1929 р.

ЛЕБЗАК ОЛЕКСАНДР ВІКТОРОВИЧ — нар. 18 січня 1963 р.

АНЦУПОВ ЄВГЕН МИХАЙЛОВИЧ — нар. 20 січня 1940 р.

ТКАЧЕНКО СЕМЕН ФЕДОРОВИЧ — нар. 20 січня 1942 р.

МЕШКО ОКСАНА ЯКІВНА — нар. 30 січня 1905 р.

ТИХИЙ ОЛЕКСІЙ ІВАНОВИЧ — нар. 31 січня 1927 р.

Підільна листівка з України

ПРИВІТАЙТЕ ТИХ, ЩО НАРОДИЛИСЯ В ЛЮТОМУ

ПОПОВИЧ Оксана Зенонівна — 2 лютого 58 років (нар. 1926 р.). Її адреса в засланні: Томская обл., Молчановський р-н, с. Молчаново, ул. Димитрова, 71, кв. 1. Адреса матері Олени Йосипівни: м. Івано-Франківськ, вул. Павлика Морозова, 15, кв. 1.

РУСНАК Микола Петрович — 3 лютого 30 років (нар. 1954 р.). Його адреса в таборі тимчасом не відома. Адреса дружини Докії Матвіївни з двома дітьми (1976 й 1981 рр. нар.): 275126, Чернівецька обл., Кельменецький р-н, с. Комарове.

КУЗЬМЕНКО Петро Варфоломійович — 9 лютого 55 років (нар. 1929 р.). Адреса його дружини Лідії Опанасівни та 4-х дорослих дітей: 252156, м. Київ-156, вул. Маршала Жукова, 21, кв. 54.

ТУРКЕВИЧ Василь Тарасович — 11 лютого 25 років (нар. 1959 р.). Його адреса в кримінальному таборі не відома. Адреса матері Домни Григорівни: 274000, Чернівецька обл., Кіцманський р-н, п/в Драчинці, с. Остра.

ПАВЛЮК Павло Степанович — 12 лютого 47 років (нар. 1937 р.). Адреса його дружини Любови Антонівни з 8-ма дітьми: м. Дніпропетровськ-86, вул. Руднева, 2.

МИКОЛА РУДЕНКО

Ну, навіщо стільки заліза —
Нари, двері, ґратовані рами?
Все одно я зненацька пролізу
Крізь щілину тюремної брами.

Все одно я піду на волю —
Духом вийду, якщо не тілом.
Обійму, мов сестрицю, тополю,
Навтішаюся світом білим.

Помолюся до зір серед жита,
Заночую в колиці сіна —
І піду, щоб у людях жити
Доти, поки живе Україна.

29. V. 1977

М. Руденко, "За ґратами". Поезії.
Сучасність. 1980.

ГАНДЗЮК Володимир Ілліч — 15 лютого 50 років (нар. 1934? р.). Його адреса в таборі: 349140, Ворошиловградська обл., м. Перевальськ, уст. УЛ-314/15-4. Адреса його сина Любомира: 285433, Івано-Франківська обл., Калуський р-н, с. Стефанівка.

ПОМЕРЛА ФУНДАТОРКА КОНКУРСІВ НА ЛІТЕРАТУРНІ Й НАУКО-ІСТОРИЧНІ ТВОРИ — ЛЕСЯ КОВАЛІВ.

Від довшого часу не доходили до нас вістки від Лесі Ковалів. Не було відповідей на листи, що ми пояснювали собі похилим віком та слабим здоров'ям адресатки. Але почали вертатися теж числа "Нашого Життя". Вкінці, окружною дорогою, дійшла до нас вістка, що **Леся Ковалів** померла 29-го грудня 1982 року.

Леся Ковалів народилася у козацій сім'ї Бербенів у місті Яготині на Полтавщині. Із своїм чоловіком Петром Ковалевим зустрілися під час Першої світової війни. Вони одружилися у липні 1915 р. в Яготині. Петро Ковалів працював у Земському Союзі, а Леся Ковалів зголосилася як сестра-жалібниця до шпиталю Українського Клубу. Военні події втягнули подружжя у свій коловорот. Вкінці, Леся і Петро Ковалеві осіли в Швейцарії. Увесь час брало подружжя у різних формах участь у житті української спільноти. Згадаємо тут про акцію допомоги голодуючим в Україні, про що свідчить теж кореспонденція з гетьманівною Єлисаветою Скоропадською. Допомогали теж землякам в часі зриву Карпатської України та переселенням під час Другої світової війни. У 50-ті роковини свого шлюбу в 1965 р. вони постановили створити фундацію, яка давала б спонуку до твор-

чости письменникам та історикам. Окреслили цей почин так: *"Ми хотіли б заохотити до змалювання минулого чи сучасного України в бадьорому, державно-творчому змислі."*

На питання чому передали цей фонд під опіку СУА, була відповідь: *"Ми руководилися тим, що жіночі організації є безпартійні, або швидше понадпартійні, отже всукраїнські. Тому не будуть ширити неправдивих чуток і перетворювати свідому брехню на "легенду". Крім того — ці організації назагал ошадні, їх звіти майже завжди виказують збільшення майна. До того ж вони живуть турбуються вихованням дітей і молоді, намагаються, щоб ті були корисними для нашого майбутнього."*

Д-р Петро Ковалів помер 1976р., а тепер наспіла до нас спізнена вістка про смерть Лесі Ковалів. Подаючи це до відома читачам, надіємося, що дальші конкурси з Фонду ім. Лесі і Петра Ковалевих будуть успішними, а їх рівень і зміст праць буде продовжувати вдячну пам'ять про ініціаторів цих конкурсів.

У. Л.

* Наше Життя" — травень 1967 р. "Наше інтерв'ю" — Наші фундатори Л. Бура.

ПРОГОЛОШЕННЯ КОНКУРСУ НА СТИПЕНДІЮ З ФОНДУ СУА ІМ. ЕВИ СТАШКІВ

Союз Українок Америки проголошує другий Конкурс на приділення стипендій з повищого фонду на шкільний рік 1984/85 в наступних категоріях:

1. На студії української мови для: абсолювентів журналістики, мовознавства, бібліотекарства і музейництва, які плянують використати знання української мови у професійній праці.

2. На студії для осягнення докторату у ділянках українознавства або порівняльних дослідів у ділянках літератури, історії, соціології, музикології і т. п., після цього коли університет апробує тему.

3. Допомога у виданні наукової праці з ділянки українознавства, прийнятої до друку авторитетним видавцем.

Висоту стипендій вирішує комісія у кожному окремому випадку.

Кваліфікованими кандидатами на стипендії є членки СУА, які вступили до організації принаймні один рік перед внесенням подання про стипендію.

Реченець внесення подання про стипендію 31-го березня 1984 р. У першій і другій категоріях стипендії будуть призначені на студії в американських і канадських університетах.

У листі необхідно подати на котру категорію стипендії кандидатка хоче внести подання.

Про інформації слід звертатися на адресу:

ВІД РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ ДОРОГІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ І ЧИТАЧІ!

Не без прикраси мусимо вияснити Вам, дорогі читачі, деякі труднощі, з якими тепер мусимо боротися. Це передусім справа пізньої доставки "Нашого Життя". Як нам пишуть число за листопад 1983 р. прийшло при кінці грудня, а деякі передплатники одержали його аж у січні. В тому випадку причина спізнення частинно у поштових залежностях, які можна пояснити хіба навалом різдвяної пошти. Але тут не тільки пошта, але й сама експедиція журналу тривала довго. Ми стараємося справу експедиції налагодити і надіємося, що грудневе число, хоч з деяким спізненням, але все таки скоріше дійшло до наших читачів, які, надіємося, нетерпеливо чекають на журнал.

Маємо, на жаль, труднощі з підготовкою чисел і тому просимо Вашої терпеливості, особливо в очікуванні на число за січень 1984 р. Робимо все що можливе, щоб прискорити появу наступного числа.

Передплатників у Канаді просимо взяти до уваги різницю вартості канадських і американських долярів і якщо пересилають передплату в канадських долярах дочислити до 15.00 різницю валюти. Будемо за це вдячні!

Усіх щиро вітаємо і бажаємо щастя у 1984 році.

Редакція і Адміністрація "Нашого Життя"

Ukrainian National Women's League of America,
Inc.
Eva Stashkiw Scholarship Fund
108 Second Avenue
New York, N.Y.

А, МОЖЕ, ТАКИ ВИХОВУВАТИ БАТЬКІВ?

Неодна дискусія та неодна стаття постала в нашій спільноті вже на ту тему чи не слід нам думати спершу, як виховати батьків, коли думаємо про виховання дітей. А все таки постійно ця тема не сходить із уст усіх, що мають до діла із проблемою виховання: чи то у школах, чи молодечих організаціях, чи в літніх таборах різного типу.

Її насуває щоденне життя і щоденні події, зустрічаємося із нею на кожному кроці. Є фактом, який підтверджують усі ті, що мають до діла з теперішніми українськими дітьми, що батьки звичайно бажають досягнути дуже багато, але дуже малою ціною.

Цікаве явище, що саме коли їм залежить на тому, щоб їхні діти були в українському середовищі та в ньому зростали і тому вписують їх до шкіл, садочків, до молодечих чи спортивних організацій, — як приходить до виконання обов'язків з тим получених — вони заводять.

У висліді маємо дівчоро, яка вже добре почувається в українському оточенні і навіть часом горнеться сама до нього, але батьки ніяк не хочуть в тому допомагати. Скільки постійних оправдань невиконання обов'язків знаходять батьки, а, на жаль, ці оправдання не завжди є поважні, діти добре це відчують.

Не рідкі є також випадки, коли батьки самі в тій цілі навчають дітей говорити неправду.

Найбільше відчують це учителі та виховники у частій неприсутності в школі чи на заняттях у молодечій організації. Тут не лише недуга дитини є оправданням, але закупи, гостина, виїзд за місто, погана дорога; десятки інших вимівок знаходять підприємчиві матері, на яких найчастіше лежить голов-

ний обов'язок стежити за усіма зайняттями своїх дітей. Справді, можна дивуватися тому бракові послідовності: коли вже рішаємося на те, щоб дати дитині українське середовище та виховання, що ж тоді за причина шукати способів на його занедбування? Але не лише в поважній необов'язковості бачимо брак співпраці батьків.

Як часто доводиться почути саме від батьків слова критики на тему тих, яким віддають добровільно співвідповідальність за своїх дітей. А ті слова критики легко падають у гарячці хвиливого невдоволення таки в присутності дітей. Як можна тоді вичікувати від тих дітей пошану для своїх виховників?

Вкінці, третій із "головних гріхів" теперішніх українських батьків.

Його слід може було поставити, як завжди, першим — але ми боялися, що це може багато із читачів відстрашити від читання цих міркувань. Маємо тут на думці вживання української мови. І знову зауважуємо у щоденному житті великий брак послідовності батьків. Посилають вони своїх дітей до шкіл українознавства, до українських організацій і таки в дорозі на ті заняття, ба, дослівно на порозі кімнати, в якій вони відбуваються... говорять до дітей не українською мовою!

Коли обсервуємо усі ті промахи дуже часто і коли так само часто говорять про них інші, що мають до діла з українською дівчорою чи молоддю, то справді чи не може насуватися питання: кого важливіше виховувати — дітей чи їхніх батьків?

О-КА

МАРТА ТАРНАВСЬКА ПРО СВОЮ ТВОРЧІСТЬ

У рямках літературних вечорів філії УКУ у Філадельфії відбувся авторський вечір поетеси Марти Тарнавської 25. 10. 1983 р. Проф. д-р Л. Рудницький відкрив вечір вступним словом, схарактеризував її творчість, її дві книжки поезій: "Хвалю ілюзію" (1972) і "Землетрус" (1981). Це синтеза літературних традицій і сучасних філософських думок нагадує неокласиків. В модерній формі описує враження з подорожі по Україні. У збірці поезій "Землетрус" подала переклади 10 чужоземних поетес: А. Ахматової, Е. Дікінсон, Н. Закс, К. Іллаковичувної, Б. Ляскер-Шюлер, М. Мур, М. Павліковської-Ясножевської, С. Плат, А. Рич, М. Цветаєвої.

М. Тарнавська прочитала деякі свої поезії: про подорож по Україні (Київ, Львів, Полтава, Крим), "Вічно жіноче" й інші.

Проф. Л. Рудницький відбув інтерв'ю з М. Тарнавською про генезу її творчості. Вона почала писати віршики вже від 10-го року життя, від 16-го року друкувалася. На 15-тім році життя пізнала поета Остапа Тарнавського, що крім її вуйка, поета Лева Яцкевича, мав вплив на її творчість. Любила читати поезії Ю. Клена, Б. Антонича, С. Гординського, Ліни Костенко, Т. Осьмачки, Рільке. Деякі свої поеми пе-

рекладала на англійську мову, писала короткі оповідання англійською мовою. Поезія для М. Тарнавської — це аутопсихотерапія, "катарзіс", "очищення", що помагала знайти їй рівновагу духа, створювала емоційні пережиття.

Вкінці авторка відповідала на запити, підписувала автографи на своїх книжках. Під час скромного прийняття біля 50 осіб дискутувало на літературні теми.

І. Дурбак

ДО ХВАЛЬНОЇ РЕДАКЦІЇ ЖУРНАЛУ СУА "НАШЕ ЖИТТЯ"

Високоповажана Пані Редактор!

Бажаю Вам якнайкращих успіхів у Вашій дальшій праці, такій відданій праці, яку Ви вкладаєте в той журнал, щоб він був і в майбутньому такій цікавий і корисний для нас, як ми його маємо тепер.

Остаюсь з пошаною до Вас:

Катерина Хом'як

Дітройт, 31 грудня 1983 р.

У ПАМ'ЯТЬ МАРІЇ ЧИЖ-МАРИНЯК

Марія Чиж-Мариняк народилася 6-го квітня 1907 р. у Львові в родині Ілька і Юлії з Карачевських Чижів. Батьки переселилися до Самбора, і там вона закінчила учительський семінар. Під час свого юнацтва стала пластуною і у 1924 році заснувала в Самборі 47 Курінь УУПЮ ім. Ольги Бассараб з учениць середніх польських державних шкіл. До кінця життя залишилася вірною пластовим ідеям. Після середньої школи студіювала музику у класі скрипки проф. Москвичева в Музичному Інституті ім. Лисенка у Львові. Була музично обдарована і музика залишилася їй замилюванням на все життя. Продовжувала теж свою пластову діяльність, належала до куреня старших пластунок "Ті, що греблі рвуть" і брала участь, як член булав таборів на Соколі, організованих тим куренем, була інструкторкою співу та проводила гутірки, зокрема ідеологічні. Живучи у Львові під час студій, належала теж до ОУН і (у 20 роках) була заарештована і суджена та звільнена.

У 30-тих роках вийшла заміж за теж музично наставлену людину, Михайла Мариняка. Мали двоє дітей — Оксану, тепер скрипачку, та Олега, лікаря теж з дипломом інженера. На еміграції родина поселилася в Монреалі, Канада, де Михайло після кількох років нагло помер на удар серця. Марія включилася відразу в Монреалі в пластові і загально громадське життя. Була співзасновницею Пластової Станиці, вела хор церкви Успіння Божої Матері, вчила у школі українознавства, була упорядницею бібліотеки Відділу ЛУКЖ при цій же парафії.

Вона зуміла теж знайти час і снагу для доповнення своїх студій. У 1960 р. вона оборонила свою тезу "Жінка і дитина в модерній системі невідомості — в СРСР" (Woman and child in a modern system of slavery — the U.S.S.R.) (праця під прізвищем Марта Чиж) та одержала 29 квітня 1960 р. титул

магістра (M. A. — Master) в Монреальському Університеті, Факультет літератур (Faculte des Lettres).

Теза опрацьована науковою методою, оперта на багатій, поважній бібліографії. Це головним чином наукові твори, статистичні збірки, мемуаристика — англійська, французька, німецька, польська, російська, голандська, жидівська, еспанська, малярська, американська, українська.

Англійське видання вийшло, гарно оформлене у твердій обкладинці, у 1962 р. в Торонто, Канада. Французьке "Savez vous a l'Onest" у 1965 р. у Монреалі.

У 1973 р. вийшла її пригодницька повість для молоді "Далекі мандри" під псевдонімом Данко Вітер, тема зв'язана із засланням на Сибір.

Містила теж свої статті у жіночих журналах.

Померла в Монреалі 14 жовтня 1982 р. Прощали її у далеку дорогу пластові частини Монреалю, схиляючи у її пам'ять свої прапори.

МАРІЯ ЧИЖ-МАРИНЯК

РОДИНА В ДЕМОКРАТИЧНИХ ДЕРЖАВАХ ВІЛЬНОГО СВІТУ — ЗНІВЕЧЕНА РОДИНА В СРСР.

Конституція СРСР — стаття 122.

Жінці в СРСР дано рівні права з чоловіком у всіх галузях господарського, державного, культурного і суспільно-політичного життя. Можливість здійснення цих прав жінок забезпечується наданням жінці рівного з чоловіком права на працю, оплату праці, державною охороною інтересів матері і дитини, державною допомогою багатодітним та самотнім матерям, наданням жінці при вагітності відпусток із збереженням утримання, широкою сіткою родильних домів, дитячих ясел і садків.

"Родина являється найбільш фундаментальною клітиною модерної культурної громади. Вона й була нею впродовж цілої історії людства. Як одиниця

цеосновна клітина суспільства, яка є найменшою біологічною і культурною суспільною групою. В першому розумінні вона творить найкраще середовище для приводження на світ і плекання дітей, даючи їм охорону й опіку так довго, як вони є залежні".¹ Під особливою опікою мами дитина дістає засади свого фізичного й морального здоров'я. Культурною групою є родина тому, що в інтимному колі гуртує осіб різного віку, які постійно передають одні одним досвід, мову, віру, традиції та звичаї даної суспільності, перетворюючи їх поступово та відтворюючи безперервно. Саме тому "родина виконує роль культурної майстерні для передавання давніх традицій та творення нових соціальних вартостей. Духово і організаційно родина є відбиткою історичних культур".²

В нормальній родині держав вільного світу, діти, молодь а також і дорослі почувають себе під захистом. З уваги на писані закони це дає почуття безпеки, а рівночасно у стосунку старших до молодших родить і розвиває в природний спосіб почуття відповідальності. Кровна спорідненість і зв'язані з нею почування створюють особливі взаємини, які з черги творять родинну атмосферу, сповнену істотних людських почувань дружби й любови, взаємної пошани й довір'я.

Крім того родина справляє найважливішу функцію в передаванні з покоління в покоління релігійних обрядів, культури Бога і Божих законів. На етичних засадах тих законів, в атмосфері любови і самопошани виростає почуття людської гідності, що прагне свободи для одиниць, родин, громад, народів.

Це споконвічне прагнення людини знайшло найкращу розв'язку в оформленні проблем свободи людини через закони демократичного устрою держав вільного світу. Демократична культура високої цінності гідність одиниці, як також і вартість родини, якій забезпечує її суцільність і недоторканість.

Тоталітарна система цілковито підпорядковує родину державі. В тоталітарній державі родина може бути кожної хвилини розв'язана, розірвана, пограбована і знівечена дощенту. Вона є сліпим знаряддям в руках державного апарату, який розпоряджає нею з більшою свободою і безоглядністю, ніж колишній поміщик панцизнями людьми. Тоталітарні системи обмежують найменший прояв свободи й свободолюбності родин і одиниць, допомагаючи деспотичній — партійній та політичній дисципліні в родинах, школах, громадах і установах та у цілому державному апараті до меж наявного, легального терору.

Родина, яку Енгельс вважає недорозвиненою формою суспільства, буває в СРСР підтримувана тільки до цього моменту, доки держава може мати з неї користь, беручи до уваги, що дитина належить державі, а не своїм батькам. Ціллю життя родини має бути виключно користь і потреба держави, без уваги на користі і потреби одиниці чи індивідуальності. Економічна російсько-національна політика СРСР орудує родинами та цілими народами як бездушним знаряддям у розбудові, закріпленні та оброні потуги своєї імперії.

СРСР має дві головні державні проблеми до розв'язання. Перша це проблема національностей у внутрі держави, значить знищення націоналізмів у поодиноких республіках і перетворення їх в один націоналізм федеральний, всеросійський. Друга проблема, це посушення експансії на схід, північ і південь, а з нею в'яжуться такі завдання, як аграрна культура на малозаселених і порожніх цілинних просторах, експлуатація великих мінеральних покладів в Азії та промисловлення її.

Советське економічне і політичне планування знайшло одночасно розв'язку обидвох проблем, застосовуючи у своїх республіках систему народобвиства і невільництва способом арештів, депорта-

цій, "добровільного переселення", голоду й актів безпосереднього, найгострішого терору.

Кожна із згаданих акцій ударяє в родину, розбиває її та нівечить, лишаючи беззахисних дітей, матерів, а недорослу молодь мобілізує задалегідь у справжні невільничі табори або запроторює в каторгу.

*"Як Росія довга й широка немає родини, в котрій би хтось не сидів (в тюрмі), Як добре іде, то й кілька членів родини нараз, Ув'язнення є рівнозначне із розбиттям родини. Так муж, як і дружина засудженого є автоматично признані законом за свободних (неодружених). Зараз після присуду можуть заключати нові супружжі зв'язки. Така система є незвичайно проста і мудра. Держава зискає мільйони безплатних, як-будь годованих робітників, а життя на волі не стає через це загамоване."*³

Велике число родин в СРСР розбито і знівечено в т. зв. чистках, які відбуваються там безперервно під різними гаслами й назвами.

В роках 1918-1927 советська влада переслідувала заможних людей, видатних представників давньої інтелігенції, купців, духовенство, що не відмовлялося від духовного стану, а з жінок черниць і перекупок.

В роках 1928-34 нова хвиля переслідувань захопила церковних діячів, а в акції "розкуркулення селян" чимало родин з жінками і дітьми. У зв'язку з колективізацією 1932/33 за штучно створеним голодом ішла хвиля переслідувань за "привласнення державного майна" (закон з 7 серпня 1922). Тоді примусово переселяють цілі пограничні смуги, йде також широка акція переслідування діячів науки і культури. У всіх трьох акціях кількість жінок арештованих і засланих значно переступила теперішній відсоток жінок серед політичних в'язнів, що становить 10.

В роках 1934-1938 хвиля жадливих переслідувань, відома як "Єжовщина" заторкнула багато жінок-фахівців.

Окупація Советами Західньо-Українських Земель в 1939-1945 позначилася арештами політичних і культурних діячів та вивезенням їх родин.

В 1940 р. був "процес 50", в якому судили націоналістичну молодь. Між обвинуваченими було багато дівчат. Під кінець війни між в'язнями запідозреними у співпраці з Німцями було чимало жінок. В цей час убито в советських тюрмах багато в'язнів, а між ними велике число дівчат і жінок.

Продовження буде

1. A. Gessel: Infant and child in the culture of today. (New York, 1943), 9.
2. Ibid. 10.
3. M. Rudzka: W domu niewoli. (Roma, 1946), 104.

ЛІДІЯ БІЛИНСЬКА ЛАЗУРЕНКО — ЖІНКА ПРОФЕСІОНАЛІСТ 1983 РОКУ

В стейті Мічіген діє товариство "Мічіген Есосіейшен оф Профешенс", яке об'єнує дванадцять різних професій. Кожного року підшукує воно кандидатів, які на підставі своєї переважно надпрограмової безкорисної діяльності заслуговують на признання і почесь титулу "професіоналіст року".

В 1983 році Товариство Професіоналістів піддержало номінацію "Жінки професіоналіста Року 1983" Лідії Білинської Лазуренко.

В програмовому резюме, яке відчитав ексекутивний директор Товариств Професійних Інженерів п. Г. Р. Болл на річному бенкеті і інсталяції нової дирекції Товариства Професіоналістів 10-го листопада в Іст Ленсінг — було написано:

"Лідія Б. Лазуренко професійний інженер, уроджена в Україні. Тепер працює як Стеф Проджект Енджінір в лабораторії аеродинаміки фірми Дженерал Моторс. Активна в Товаристві Жінок Інженерів.

Магістер наук в машино-будівельній інженерії. В 1978 році іменована губернатором стейту Мічіген на члена стейтової комісії для сертифікації професійних інженерів — перша в історії стейту жінка на такому становищі. Діяльна на стейтовому і національному полі Товариства Професійних Інженерів.

В 1982 році наділена ступенем "Феллов оф де Енджінірінг Сосаєті оф Дітройт", — тільки друга в історії цього товариства жінка інженер, яка носить це найвище відзначення.

До цього слід додати, що Лідія є в книзі "Гу із Гу" серед інженерів середньо-західньої Америки, що в 1982 році була заступником голови конвенції жінок інженерів Америки, є в дирекції Товариства Жінок-Інженерів Америки, яке об'єдує 14,000 членів.

Її професійна діяльність начислює приблизно 30 років досвіду в розслідуванні і розвитку турбінових моторів та в аеродинаміці автомобілів. Лідія є членом Товариства Українських Інженерів Америки і цю приналежність і своє українське походження все підкреслює.

Після одержання нагороди Лідія Лазуренко, висловлюючи свою вдячність Товариству Професіоналістів за відзначення, зі зворушенням оповіла зібраним на бенкеті гостям і приятелям які то обставини з її життя вплинули на успішну кар'єру.

Лідія Білинська-Лазуренко Lydia Bilynska — Lazurenko

До Америки приїхала в 1949 році. Був це час нелегких економічних обставин, час праці над вивченням мови, час пізнання ментальності нового оточення.

Вона захотіла бути інженером тоді, коли ще студентка інженерського факультету була рідкісним явищем на американському "кемпусі". Її аспірації не були трактовані серйозно у відношенні до кар'єри, як також конкуренції в "нетрадиційній" професії.

Але вона вже є в Америці, країні необмежених можливостей. Ідучи за голосом свого покликання в 1955 році успішно завершує студії інженерії на Університеті Вейм в Дітройті, осягнувши ступінь бакалавра інженерських наук в ділянці аеронавтики.

Це осягнення було можливим завдяки зрозумінню і любові батьків, заохоті приятелів, передусім завдяки наполегливій праці. Сьогодні наступили зміни поглядів на ролі жінки в професійному житті. Завдяки тим змінам стало можливе здобуття цього признання, яке належить всім вартісним одиницям кожної професії.

Лідія Лазуренко сказала присутнім, що належить до Товариства Українських Інженерів, а також до Союзу Українок Америки.

Закінчуючи, заявила, що сьогоднішня почесь не дасть їй спочити на лаврах, а радше стане заохотою до дальшої праці, аж до часу, коли в усіх професіях відношення жінок до мужчин буде 50-50.

Приватно авторові цих рядків заявила, що їй особливо приємно, що звернуто увагу на те, що вона українка.

Igor Kozak

НАГОРОДИ КОНКУРСІВ ФОНДУ ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА КОВАЛЕВИХ

На нагороди з конкурсів фонду ім. Лесі і Петра Ковалевих призначено:

За літературний твір з історичною тематикою (реченець надсилання творів 31-го грудня 1983 р.)

Перша нагорода 1000.00 дол.,

Друга нагорода 750.00 дол.,

Третя нагорода 500.00 дол.,

За науково-історичні твори (реченець надсилання творів 31-го грудня 1984 р.)

Перша нагорода 1500.00 дол.,

Друга нагорода 1000.00 дол.,

Третя нагорода 500.00 дол..

Твори надсилати на адресу: Ukrainian National Womens League of America
108 Second Ave
New York, N. Y. 10003

МАРТА КУЛЬЧИЦЬКА АНДРЮК

/з нагоди виступу на святкуванні 30-ліття 33-го Відділу СУА ім. Л. Українки в Клівленді, дня 5 березня 1983 р./

Чи то особливість нашої вдачі, байдужість, брак часу, чи незацікавленість? Коло шістьох років часу у нашій пресі появляється часто серед зірок співу прізвище Марти Кульчицької-Андрюк. Одразу з прихильною і високою оцінкою критиків знавців, а поза тим дуже обмежені дані про фаховий вишкіл з цілковитим занедбанням особистої біографії. По зустрічі з п. Мартою під час виступу в Клівленді, я уважала за потрібне доповнити це. Незвичайно сприятлива у співпраці п. Марта виявилася особливою постаттю. Я зобразила її не недосяжною зіркою, але рідкісною перлиною, яких щораз менше у зіпсутому світі.

Народилася у Винниках у патріотичній родині Стефанії та Ярослава Кульчицьких. Мама була талановита, з гарним голосом та артистичними здібностями — виступала в головних ролях театральних вистав. Батько активний член ОУН, політичний діяч, був заарештований та вивезений на Сибір. В 1942 р. мати занедужала на тиф та померла.

В 1948 р. Марта Кульчицька Андрюк приїхала до Америки малою дівчинкою з братом Юрком, тепер професором в Янгстевн Університеті та з тітками Марією Цоглою та Славою Гергель.

Була вихована та здобула освіту в Клівленді. В приватному житті Марта Кульчицька Андрюк є дружиною полковника Василя Андрюка, віце-президента відділу Джeneral Електрик Кредіт Корпорейшан.

Вони мають трьох синів: Олеся, Марка і Андрія.

П. Марта обдарована лірично-кольоратурним сопрано, здобула музичну освіту в Клівлендському Інституті Музики та в оперному відділі Музичної школи Джуліярд Н.Й. Вчилася у визначних музик: Една Дунган Віллард — Клівленд, Тодд Данкан — Вашингтон ДС., Еллен Фоул. — Нью-Йорк. Одержала багато нагород і відзначень, між іншим першу у Моцартівських змаганнях, ще студенткою. Виступала в радіо, телевізії і концертах. Є членкою ансамблю Гренд Опері в Нью-Йорку і виступає у головних ролях "Ріголетто", "Ля Травіята", "Мадам Батерфляй" під керівництвом Вінченца Ля Сельва. Також співає в операх "Лукія де Ляммермур" і "Норма".

Є довічним членом Жіночого Комітету для Національної Симфонії-Вашінгтон ДС., Клубу Шуберта — Стемфорд Конн., де одержала нагороду за діяльність, і Музичної Школи Джуліярд-Нью-Йорк.

Виступи на українській сцені почала у Клівленді. Це "Чорноморці" під керівництвом проф. Ярослава Барнича і

"Невольник" під керівництвом режис. Миколи Крижанівського. Як член Українського Оперного Ансамблю Нью-Йорк, виступає в операх "Запорожець за Дунаєм", "Катерина" і "Ноктюрн". На концертах крім арій з опер виконує народні українські пісні, до яких, перша по незрівняній Соломії Крушельницькій, з великим захопленням включила весільні пісні.

Довголітня членка СУА, працювала в Організаційному Комітеті Міжнародної Жіночої Конференції 1982 р. (зорганізувала концерт). У Вашингтоні очолювала також деякий час Пластприят. Зараз в Даріен, Коннектикат, часто співає на запрошення українських організацій та захоплює і зворушує рідною піснею публіку. Це зобов'язує нас до вдячності і підтримки. Членки СУА і громада Клівленду прийняли пані Марту з сердечним теплом як близьку-рідну. Тільки наполегливою працею та серйозних студій, могла п. Марта стати співачкою високої культури, знаменитого вишколу та розуміння стилю. Обдарована великою музичальністю, першорядним голосом з контролею віддиху, передавала п. Марта вдячним слухачам дорогі мелодії.

Нехай цей допис буде китицею пахучих квітів, сердечної подяки членок 33-го Відділу за чудовий зворушливий, незабутній виступ дорогої нам пані Марти.

Ірина Кашубинська.

ПОДЯКИ, ДАТКИ З РІЗНИХ НАГОД

З нагоди 40-ліття існування журналу "Наше Життя" складаємо 200.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 33-го Відділу СУА

З нагоди 80-ліття інж. Лідії Бурачинської довголітньої редакторки журналу "Наше Життя" пересилаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 66-го Відділу СУА

З нагоди 80-літніх уродин Марії Мороз-Сосняк, — членки 119-го Відділу СУА в Йонкерсі, які припадають 24-го грудня 1983 р. жертвуємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд

"Нашого Життя" а Ювілятці бажаємо кріпкого здоров'я і многих та благих літ,

Управа і членки 119-го Відділу СУА, Йонкерс

Кріпкого здоров'я Сельвіні Іваницькій бажають членки 7-го Відділу СУА, Акрон Огайо та складають 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Членка 93-го Відділу СУА п. Ковальська складає через 121-ий Відділ в Нью Брітен 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Голова 119-го Відділу СУА в Йонкерсі і членка 83-го Відділу СУА Марія Крумшин складає 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

ВІДПЛАТА ("Воєнний білет ч. 1.217.838")

Продовження

А хлопці поскидали свої шоломи, порозстібали гимнастюрки і спраглими очима дивляться на рухливу, неспокійну стихію. Ріка так заманливо обіцяє прохолоду, відпочинок, хоч і короткий, але так нестерпно бажаний! Так добре кинутися тепер у воду і освіжитися! В танках тісно, там така гаряч і задуха! І вони скоренько роздягаються.

— Гудков, смотри в оба! Прислушвайся хорошенько. А ми не долго.

Ось четверо вже хлюпаються в воді. П'ятий стоїть на березі і часто позирає то на голих колег у річці, то на спокійні танки. Було трохи дивно, що той старший танкіст Гудков чомусь сховався за танками, і його давно не видно. Може він... А може він дивиться в цей момент в інший бік. Нехай дивиться. Тут треба бути "бдітельним". От, коли б і мені трохи поплавати!

— Гей, бурлу-бурлу, гей, Миколо! А може ти, бурлу-бурлу, — жартівливо захлинаючись водою, — кричав Будько до того, хто стояв на березі, — може ти таки і викупався б? Іди сюди! Вода добра.

— Ти-но там скоро. Виходи! Тоді і я піду. Он там той, він теж напевно хоче купатися, хотів би прийти сюди. Гудков! Гей, Гудков! Што там?

Мовчить Гудков. Не хоче відповідати. Навіщо? Тут можна так спокійно лежати. Тут так тихо. Зовсім спокійно і головне: не треба більше нікуди... не треба нічого, не треба війни. Війна вже скінчилася для Гудкова, і ніякі тепер викрики, ніякі грізні накази не примусять його виконувати їх. І ця мовчазна неохота Гудкова починає тривожити Мусієнка.

"Чи він куди пішов? Що він там робить? Чому його не видно? Може щось дурне задумав?" — губиться в здогадах Мусієнко. — Гудков! Ей там, Гудков! — "Мовчить, паскуда. Хоч би трошки висунувся, хоч би трошки показався. Нічого".

— Слухайте, хлопці! Ви тут оглядайтеся добре, гави не ловіть, а я побіжу до Гудкова. Треба подивитися, що він там робить.

— Та йди вже, йди! І чого тобі там треба? Може він... Ну, йди!

Танкісти плещуться, як гуси, а Мусієнко миттю, з усієї сили, погнав на горбок до танків. "Треба подивитися, що він там... чи куди пішов?" Тривога колючим бичем підхльоськує Мусієнка. Йому аж груди розпирає, повітря бракує, але поспішати треба. До танків бігти не так вже й далеко, а йому здається, що то цілий кілометр перед ним розтягнувся! І Мусієнко натискає на свої ноги з останніх сил. Ще... ще трошки. Вже ось. А Гудкова не видно. "Що він собі там думає!? Та ж тут"... — бурмоче Микола сам до себе. Він підбігає до ближчого танка, обережно заглядає ззаду: нічого. І тихо. "Ну, то він таки турень! Кудись пішов. Ну й дурень!" Він тихенько підійшов до другого танка і за гусінню побачив на дорозі ноги Гудкова.

— Гудков!.. — встиг крикнути до мертвого Мусієнко, і в цю ж мить перед ним, як хижка рись, вискочила Гюльме. Щось він мав сказати до неї, чи щось хотів спитати, чи... Загадковість, несподіванка і раптові страх і розгубленість

спазмою стиснули йому горло... лише одна долька секунди і сильний короткий удар ззаду густою п'тьмою бухнув солдатів в очі. Упав тут же коло свого товариша. Спритний удар перетяв нитку його життя. В руках Фара вже були дві гранати, а дві пістолі вона поспішила заткнути собі за пояс. Очі її блищали демонічною радістю. А тепер ще залишаються ті четверо. "Щоб і їх вдалося так легко покотати", — гарячково думає Гальме — "двох вже маємо".

Помітна довга відсутність обох танкістів і ця загадкова тиша зацікавила і занепокоїла обох, що були близько берега: "Що вони там роблять?"

— Ковтун, — звертається один до того, який щойно вийшов з води і збирається одягатися, — чи там видно Мусієнка?

— Ні. А що? — але вже і в його запиті трохи задзвеніла тривога і підозра. — Я бачив, як він побіг до танків і кликав Гудкова.

— То що вони там?.. А ну, ходім-но ми дай них. Одягайся. Ходім, Ковтун!

Кирпатий веселий Ковтун, не дуже поспішаючи, обтирається і нагинається, щоби взяти одягу, коли якраз у цей момент недалеко від нього, зараз же коло самої води, являється з-за скелі розтріпана, ненатурально усміхнена Гюльме. Заскочений Ковтун охнув, відвернувся і присів на піску, засоромлений присутністю дівчини.

— Дивись, Гуменюк, — звернувся він, сидючи на піску, до другого, — дивіться, хлопці, маємо гості!

Гуменюк присів у воді близько берега, а Ковтун, нагнувшись, плазом намагався дотягнутися до своєї уніформи. Хитра і метка Фара встигла дати наказа Гюльме вийти коло ріки до солдатів і своєю появою на хвилинку відтягнути увагу, сама ж хутко витягнулася за невеликим кущем і взяла на приціл голову Ковтуна. І коли той вже схопив свої штани і трошки піднявся, вистріл положив його коло самої ріки. Почувши вистріл, Гуменюк інстинктивно рвонувся до берега, але і його стяла метка куля з рук Фара. Звук вистрілів і падіння двох товаришів налякали обох останніх. Фара вже була на ногах і як вихор бігла до берега. Біжучи, вона кричала щось. Потім, вже коло води, вона зігнулася, ніби хотіла присісти, та враз випросталася і з усієї сили розмахнулася. Громовий вибух гранати забив одного і смертельно поранив останнього. Він ще борсався, захиляючись у хвилях, які сам робив, але і його застрелила немилосердна Фара. Тепер два голі трупи повільно плили за течією, тягнучи червоні смуги по дрібних хвилях.

— Ну, — крикнула Фара, до Гюльме, розшаліла від радости і буйного почуття перемоги, — чого стоїш? Що з тобою?

Гюльме зробилося млосоно: вона не зводила переляканого погляду з побитих солдатів. Не могла вимовити ні слова. Все в ній змішалось: і страх, і гнів, і огида до тих мертвих і вигляду крові.

— Ходім, Гюльме, та скоро! Не гаймо часу! — і вона притьмом погнала до танків. Гюльме пішла слідом за нею,

але Фара, опам'ятавшись, обернулася і побігла назад до мертвих. Забрала пістолі і набої до них, ще дві гранати. Пошпорталася в кишенях кожної уніформи і позабирала всі папери і документи, які там знайшла. Гюльме, як сновида, наближалася до танків, а за нею поспішала Фара.

Грізні, мовчазні танки. Націлилися своїми гарматами в загадкову рожеву, трохи затуманену далечинь. Сонце сміялося. Небо ласкаво розпростерло свої чисті, вологі обійми над усіма... над мертвими і над живими. Тихо стоять величезні залізні потвори і на щось чекають.

"О, великий всеблагий Алах, дякую тобі! Ти допоміг нам побити ворогів... а тепер... дякую тобі від усіх нас", — вдячно звернулася в душі до нього Фара.

Як вивірка, Фара вискочила на танк і заглянула до середини. Тихо. Нікого. Там нема нікого. Вона ще раз озирнулася, глянула в широке спокійне небо без єдиної хмарки, кинула гострим поглядом на все ще заціпенілу Гюльме і полізла до середини танка. За якусь мить Гюльме почула схвильовані викрики своєї товаришки. Вона ще більше злякалася: вона уявила собі, що хтось там схопив Фара, і вона тепер б'ється з ним. Гюльме, вкрай перестрашена і розгублена, не знала, що робити і вже сама рішилася спробувати вилізти на танк. Нога її, невдало поставлена на танкову гусеницю, послизнулася і Гюльме вдарилася коліном. Фара вже знов з'явилася з-під покришки і дзвінко розсміялася, побачивши незграбність товаришки.

— Ходи скоренько сюди і сама побачиш, що тут є. Ну, лізь! Тільки скорше! — і потягнула Гюльме за собою. З її допомогою, переступаючи тремтячими ногами, Гюльме вибралася на танк і на мить застигла, дуже здивована: вона ще ніколи не бачила Фара такою. Вона вся світилася. Від неї бігли в усі боки якісь вібруючі світляні хвилі. Це була напрочуд якась небувала, дивна Фара!

— Та ходім же! — і Гюльме обережно, помалу влізла за Фара до темної середини. Очі Гюльме не скоро звикли до темряви, яка була в танку. Крізь отвори для шофера і артилериста скупко цідилося світло знадвору і лише воно давало можливість не одразу орієнтуватися. Розглянувшись краще, дівчата побачили: чотири "калашнікова". Фара відразу пізнала їх, — це забрати!.. — і набої для них на полосах. Ось скрині з гранатами... бабагато! Не заберемо всіх. А шкода! Не можемо взяти з собою це все. Підняти і винести це все "багатство" — на наші сили нема ради. Тут було б потрібно для цього діла щонайменше десятеро хлопців. Бінокляр з футляром Фара негайно повісила собі на шию: це дуже потрібне і корисне придбання! В кутку за сидінням шофера і його помічника стояли канистри з бензиною. Фара вмить уявила собі, що вона зробить з цією бензиною! Ну, тут розглядати вже досить. Тепер ходімо до другого танка. Побачимо, що там є.

В другому танку було ще більше зброї і амуніції. "А нас тільки двоє!" "Але так чи інакше, треба поробити все скоренько", — міркувала Фара. Гюльме безпорадно і розгублено розглядалася серед усього і навіть не рухалася. Фара, бачучи, що Гюльме нічого не робить, почала підганяти її. І раптом хтось голосно і хрипко заговорив збоку сидіння танкового шофера на незрозумілій мові. Гюльме з несподіванки і з переляку гістерично скрикнула. Фара на мить прикипіла на своєму місці. Говорило радіо. У Фара блиснула сполохана думка негайно вискочити з танка і тікати. Але ж... кругом чекало на роботу важливе діло. Тепер треба з усім дуже поспішати. Залишити це все так невільно! Ібрагім якраз повчав про таке: він казав, що в деяких обставинах не можна залишати відповідні речі не використаними. Треба пам'ятати, щоб те, що потрапляє в наші

руки, не дісталось ворогові. Зброя, якщо вона не може бути забрана для повстанчих потреб, мусить бути знищена. Так само треба поводитися і з іншими речами.

— Гюльме, бери канистру. Ні, не ту. В ній олива. Візьми тамту червону. Забери оцю торбу... подивися, що в ній.

Гюльме бере. Забирає те, що каже їй Фара і робить це все, як уві сні. В торбі якісь папери, прилад до писання, чи що. Фара помітила роздрту пачку з консервами і взяла з неї кілька пушок для обох. Буде щось з'їсти. Скорше, скорше! А радіо говорить і говорить. Очевидно, кличе, викликає до відповіді, а відповіді нема. А це значить, міркує Фара, що, не діставши відповіді, ворог скоро прийде сюди. Про це аж страшно подумати!

— Гюльме, бери канистри з бензиною і добре порозливай її в середині танку і з-зовні. Мусиш зробити це уважно, — пояснює Фара, — та ходімо скоренько! — нагнить вона. — Треба послішати щоб нас тут не застали. І Фара гарячково помагає подрузі з канистрами і разом з нею поспішно розливає бензину усюди. І хоч як боялася Гюльме заходити до другого танку сама, бо чула хрипле герготання радіо, але треба виконати важливе завдання.

І от уся робота закінчена і дівчата на секунду стали і оглянули аж мокрі танки від старанно розліпленої бензини. Тепер слухна хвилина прийшла, треба поспішати. Фара знов оглянула Гюльме і себе, чи все в належному порядку. Забрали стільки, скільки можна було. Решта буде знищена, бо ворогові навіть його власність не сміє залишитися. І для цього Фара має приготовлені дві гранати.

Ти маєш три гранати, а я чотири. Дві пістолі у тебе і у мене стільки ж. З рештою розберемося потім. Тепер біжи, а я... бачиш.

Дівчата виглядають тепер, як справжні партизанки: оперезані пасами з набоями. Кожна має за плечима автомат. Гюльме має ще шкіряну торбу з набоями для пістолів... ще консерви. Наладовані обидві тяжельно. Гюльме пускається бігом скільки може, а все це, що на ній, утруднює біг. Фара взяла обидві гранати для останнього розрахунку і вкинула до середини кожного танку. Тепер — бігом і то скільки є сили! Кожна секунда варта чогось. Гюльме відбігла вже досить далеко і кілька разів оглянулася, але Фара давала їй знати, щоби вона не зупинялася. Подвійний грім вибуху догнав їх, коли вони були вже на безпечній віддалі. Хмари диму, чорного і густого, всуміш з яскравими язиками полум'я виривалися з танків. Біжучи і все оглядаючись, Гюльме мало не впала. Фара вчасно підхопила її і потягнула за собою. Вона боялася хоч на мить оглянутися на діло рук своїх, бо дорогоцінний час збігав безповоротно і хутко.

— Тікаймо! Тікаймо як найдалше! Треба тепер бути дуже далеко від танків. Скоро сама побачиш, що там буде.

І вони все бігли. Нарешті впали знесилені, тяжко дихаючи, і зараз же обернулися до танків. А там панували дим і вогонь. Власне, було більше диму, який іноді закривав ціле видовище. Добре виглядала та ціла справа, але треба завчасно зникнути звідси. Ану ж над'їдуть "сураві" якраз тепер! Думка про те, що таке може статися, враз підняла їх на ноги, і вони побігли вздовж ріки. Фара вишуквала місце, де їм можна було б легко перейти воду. Поки вони втомлено пленталися вздовж берега, страшні вибухи, один за одним, потрясли цілою місцевістю. Гюльме лише встигла оглянутися, коли побачила, як з димом розліталися якісь великі чорні кусні. Вогонь, здавалося їй, сягав неба, така сила вибуху була тепер. А Фара бігла і вже не звертала

Докінчення на ст. 36

ЛИСТ ВІД ПРЕЗИДЕНТА СКВУ ПЕТРА САВАРИНА

Екзекутива СУА вислала до Президента СКВУ Петра Саварина листа з привітом і GRATULACIAMI (гл. "Наше Життя" ч. 11 — грудень 1983 р.). У відповідь одержали листа з якого уривки подаємо:

"Отож прошу прийняти мою щирю подяку за Ваші GRATULACIJI з приводу мого вибору на голову СКВУ".

"Одна людина, без помочі і доброї волі маси людей — нічого не вдіє. Голова — це у великій мірі слуга Президії, своєрідний громозвід і показчик напрямку, але сама сила і праця — буде таки в організації, в збірній енергії колективу".

"Вірю, що СКВУ від тепер буде працювати в мирі і довірі одних до других. Як багато зробимо, буде залежати від ресурсів, які дасть нам спільнота, ресурсів людських, інтелектуальних, фінансових, часових, але це час покаже".

"Прошу о Вашу співпрацю, бо надзвичайно ціню працю і посвяту всіх жіночих організацій, а зокрема Союзу Українок Америки. Прошу передати від СКВУ своєму членству побажання успіхів у праці".

"Хай Господь кріпить Вас у Вашій праці!"

Зі щирою пошаною

Петро Саварин, голова СКВУ

Щирий привіт Вам також від моєї дружини Олі".

ХРОНІКА ЗА 1983 Р.

XIX Конвенція СУА устійнила форму хронік Відділів і Округ. Ця форма зобов'язує і у біжучому році. Проситься, щоб пресові референтки Округних Управ подбали про те, щоб пресові референтки Відділів передали до Округи хроніки своїх Відділів. На підставі цих хронік пресові референтки Округ опрацюють хроніки Округи і надішлють їх на адресу Редакції (для пресової референтки Головної Управи) **до 29-го лютого 1984 р.** Деякі пресові референтки Округ уважають, що помічними в опрацюванні хроніки є річні звітні листки Відділів.

Просимо пам'ятати, що хроніка — це коротке, в хронологічному (часовому) порядку подання подій, діяльності Відділів і Округ, без коментарів і деталей. (гл. "Поради пресовим референткам" Марія Барагура, Н.Ж. — листопад 1974 р.)

Відділи поза Округами присилають хроніки безпосередньо до редакції "Нашого Життя".

Ірина Чайківська
пресова референтка СУА

ВІТАЄМО НОВИХ ВІЛЬНИХ ЧЛЕНОК СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ:

Тамара Кобзар, Ліда Пясецька, Віра Селянська, Володимир Сливоцька.

850.00 дол.: Ярослав Михайлович, Чікаго;

500.00 дол.: д-р Павло Пундій, Чікаго;

300.00 дол.: Теодозій і Ольга Зазулі, Реро Парк;

250.00 дол.: д-р і Пані Степан Дудяки, Медізон (через 74-ий Відділ СУА, Чікаго)

200.00 дол.: 28-ий Відділ СУА, Ньюарк;

120.00 дол.: Віра Мицьо, Мейпелвуд;

110.00 дол.: 33-ий Відділ СУА, Клівленд;

по 100.00 дол.: Микола і Лідія Гички, Френклин, Н.Дж., Марія Душник, Бруклін, Василь Гнатів, Ірвінгтон;

по 50.00 дол.: Дарія Витвицька, Кергонксон, Округна Управа СУА, Чікаго,

по 25.00 дол.: Іван і Софія Ориняки, Мейпелвуд, Василь і Оксана Колінки, Філядельфія;

20.00 дол.: Марія Крамарчук і Іванна Мартинець, Рочестер;

1.680.00 дол.: Округна Управа СУА, Чікаго — зібрала Віра Троцук, референтка суспільної опіки О.У. зложили:

по 250.00 дол.: Романа Кузик — членка 31-го Відділу СУА, д-р Роман і Галина Сосенки;

по 200.00 дол.: Інджекто-Молд — А. Сокологорський і С. Борисевич, інж. Андрій Демус

по 100.00 дол.: Кооператива "Самодопомога" (1-ша вплата) Кредитова Кооператива "Самопоміч" (1-ша вплата), банк "Певність", д-р Анастазій і Іванна Горчинські (членка 22-го Відд.) д-р Богдан і Ореста Ткачуки;

по 50.00 дол.: Іван Печенюк, мгр. Ірена Городиловська, інж. Дмитро і д-р Наталія Григорчуки, д-р Богдан і Олена Старухи;

30.00 дол.: д-р Ігор і Софія Микитюки;

по 25.00 дол.: Остап і Іванна Гарасовські, інж Ярослав і Евстахія Струтинські.

Щиро дякуємо

Ірина Качанівська

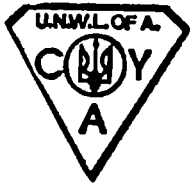
Замість квітів в пам'ять мужа нашої членки Дарці **бл. п. Івана Микити** складаємо 110.00 дол. на стипендію для дівчинки в Європі. Нашій членці Дарці і шановній родині висловлюємо щирі співчуття.

Управа і членки 33-го Від. СУА, Клівленд

В пам'ять **сл. п. Теодозії Кокодинської** мами Віри Троцук Реф. суспільної опіки, Чікаго, складаємо 50.00 дол. на стипендійний фонд СУА.

Шановній Родині висловлюємо щире співчуття.

Округна Управа СУА, Чікаго

100-ТИСЯЧНИЙ ФОНД ІМ. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ з призначенням на працю організації та забезпечення її майбутнього.

В МІСЯЦІ ГРУДНІ 1983 Р. ВПЛИНУЛО:

93-ий Відділ СУА, Гартфорд, Конн.	100.00 дол.
48-ий Відділ СУА, Філядельфія Па.	25.00 дол.
В рубриці "Замість квітів", подяк, побажань	35.00 дол.

Разом: 160.00 дол.

Досі вплинуло 36,429.75 дол.

Разом: 36,589.75 дол.

В пам'ять бл. п. Осипи Грабовенської Грабовенської складаю 25.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької

\$10.00 for Olena Lototsky Fund in memory of Dora Demchuk donated by Branch 37.

Ірина Качанівська

ДОПОМОГА УКРАЇНЦЯМ В ПІВДЕННІЙ АМЕРИЦІ

Минулорічна сувора зима дуже пошкодила українцям, що живуть у Бразилії, Парагваї та деяких частинах Аргентини. 4-місячні безперервні дощі спричинили великі повені. Понад 200 міст та поселень було залито водою. Найгірше пошкоджені Санта Катаріна, Жон Вілі, Уніон да Віторія, Круз Машадо, частини Парани та інші. Просимо посилати допомогу: пакунки вживаного одягу, домашнього приладдя і гроші на адреси, які вже маєте. За іншими адресами прошу звертатися до референток суспільної опіки у Вашій Окрузі, або безпосередньо до мене:

Mrs. Anna Krawczuk
26 William Street
Maplewood, New Jersey 07040

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА — ВИПЛАЧЕНО 289 СТИПЕНДІЙ НА СУМУ 49,097.00 ДОЛ.

Стипендійна Акція СУА закінчила ще один успішний рік виплат стипендій до Аівденної Америки та Європи. В 1983 році одержали допомогу 253 студенти/тки в Південній Америці (Бразилії та Аргентині) та 36 в Європі. Цією дорогою складаємо щирю поляку усім нашим спонзорам та жертводавцям, бо тільки завдяки Вам ми могли допомогти студентам успішно закінчити ще один шкільний рік.

Дякуємо Окружним Управам (Дітройт, Л. Колодчин; Чікаго, В. Трошук; Нью Джерзі, О. Заремба; Нью Йорк, Л. Черник), Відділам та поодиноким членам СУА, що так сердечно відгукнулися на наш заклик та перевели кампанію приєднання спонзорів; дякуємо Анні Макух (49-ий Відділ) та Іванні Вовк (33-ій Відділ), що як і попередніми роками, так і цього року не жаліли свого часу та перевели ще одну успішну кампанію зібрання фондів на нашу стипендійну акцію; дякуємо проф. Михайлові Димчи-

шинові, що перевів збірку в парафії Св. Володимира в Елізабеті, Н. Дж. та приєднав спонзорів не тільки на 1983 рік, але й на 1984 рік. Дякуємо С. Берегуляк та Тосі Війтович — Союз Українок Н. П. В. Австралія за співпрацю та приєднання спонзорів в далекій Австралії. Дякуємо усім, що в якийсь спосіб допомогли нам так успішно закінчити 1983-ій рік.

Передбачаємо ще більше нових аплікацій на 1984 рік, бо через повені в Південній Америці від березня до липня 1983 р. дуже багато українців опинилися у фінансовій кризі та не можуть оплатити інтернат своїм дітям. Значить, і-ні діти навіть не зможуть закінчити середньої школи. Пам'ятаймо про це — і знову відкріймо наші серця та допоможемо їм!!!

За інформаціями прошу звертатися до референтки суспільної опіки.

СПРОСТОВАННЯ

У "Нашому Житті" за листопад 1983 року на сторінці 19 "Вісті з Централі" у рубриці "Вітаємо нових членок" помилково подано у списку 49-го Відділу СУА, Бофало, прізвище нової членки. Написано Ярослав Держак, а повинно бути **Ярослава Держак**. Щиро перепрошуємо!

"Друкарський чортик" викрав з "Нашого Життя" ч. 11 за місяць грудень 1983 р. з подяки для 47-го Відділу СУА ім'я і прізвище пані Татіяни Мотики. Поміщуємо подяку ще раз і щиро просимо пробачення.

Редакція "Нашого Життя"

ВІТАЄМО НОВИХ ЧЛЕНІВ:

НОВІ ЧЛЕНКИ 17-ГО ВІДДІЛУ СУА в Маямі, Фло.:

д-р Анна Бойцун, Надія Горак, Ева Лужняк.

ПОДЯКА

Замість квітів на свіжу могилу бл.п. Анни [з Поповичів] Кравчук, яка відійшла у вічність 13-го жовтня 1983 р., родина та приятелі зложили 785.00 дол. на Стипендійний Фонд СУА в її пам'ять. Цією дорогою родина складає усім жертовдавцям щирю подяку.

In lieu of flowers for the late Anna Popovych Krawczuk who passed on October 13, 1983, the following friends and relatives donated \$785.00 towards the UNWLA Inc. Scholarship Fund. The Krawczuk family extends sincere thanks and gratitude to each and everyone.

\$115.00 — Mr. & Mrs. B. & A. Krawczuk

\$50.00 — Mrs. Elizabeth Bilecka, Mr. & Mrs. V. Nappi

\$30.00 — Dr. & Mrs. W. & J. Matkiwskyj

\$25.00 — Emma K. Burkarol, Prof. & Mrs. V. & N. Chaplenko, Mr. & Mrs. John Generalli, Mr. & Mrs. J. & M. Jacus, Mr. & Mrs. Michael Krawczuk, Mr. & Mrs. Raymond Krawczuk, Mr. & Mrs. M. & T. Meleshko, Mr. & Mrs. A. & W. Malkowych, Mr. & Mrs. B. & M. Polanskyj, Mr. & Mrs. Z. & T. Sawyckyj,

\$20.00 — Mr. & Mrs. W. & L. Hladky, Mr. & Mrs. J. & A. Hluszewskyj, Mr. & Mrs. B. & D. Kolatalo, Mr. & Mrs. Rocco Pizzarelli, Mr. E. Torrez

\$15.00 — Mr. & Mrs. Rocco Berardi, Mr. & Mrs. V. Palotto, Jr., Mr. & Mrs. J. & O. Zaremba

\$10.00 — Mr. & Mrs. A. Bogut, Mr. & Mrs. V. & B. Decyk, Mr. Julian Decyk, Mr. Roman Decyk, Miss Lidia Decyk, Ms. Ulana Decyk, Mr. & Mrs. G. & A. Gbur, Mrs. Vera Mycio, Ms. & Mrs. V. Pallitto, Sr., Mr. & Mrs. Michael Sabat, Mana & Lucille Turner, J. Zappella

\$8.00 — Mr. & Mrs. D. Sanclementi

\$7.00 — Mr. & Mrs. J. Van Allen

ДАРУНКИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ

Вероніка Барсевич, Бруклін, Н.Й. — Тканина з Київщини

Еліс Бергіда, Лонг Айленд, Нью Йорк. — 2 верети з 1900 років з Бойківщини; і дівоча вишивана сорочка;

Н. Білан, Нью Йорк, Н.Й. — килим "гуцул" з 1930-их років;

Ольга Гнатик, Ірвінгтон, Н.Дж. — прибник з візорами, лейбик з Лемківщини, 3 кусники полотна, картина Олени Кульчицької "Дівчина".

М. Данилишин, Буенос Айрес, Аргентина, — відзнака з Олімпіади української вільної молоді в Аргентині, стрічка з місії з 1952 р., стрічка з 1-го Конгресу Українців Католиків 1952 р.

Євгенія Дмитерко-Добчанська, Нью Гейвен, Конн., — жіноча сорочка з села Смолянка, Тернопільщина з 1900 року.

Ольга Іванців, Ровм, Н.Й. — 2 хустини з Рогатинщини;

Віра Ковбаснюк, Нью Йорк, Н.Й. — книжка "Буковинські-подільські вишивки", Чернівці, 1911 р., 12 карток вишивок;

Олег Кудрик, Блумінгтон, Індіана — 6 картин Олексі Новаківського;

Неоніла Кузич, Чікаго, Ілл. — крайка, початок 20 століття, Залішки Старі;

Фалина Кульчицька, Гемтремк, Міч., — мужеська вишивана сорочка з Коломиї;

Осип Левицький, Вудгейвен, Н.Й. — покривало на ліжку і на подушки з Київщини;

Дарія Ломницька, Веніс, Флоріда. — килимчик, проєкт О. Кульчицької 1930-ті роки;

Наталія Макаревич, Асторія, Н.Й. — 3 писанки роботи Оксани Лятуринської;

Олена Мірчук, Сіятел, Вашингтон, — мужеська сорочка вишита 1928 р.

Марія Підгорецька, Нью Йорк — килим зі Збаража, 1900 роки;

Д-р К. Рогозинський, Нью Йорк, Н. Й. — хустина на голову до шлюбу з 1904 р. з Яворова; кусник плахти з Київщини з 1923 р.;

Анна Савчак, Асторія, Н.Й., — дівоча запаска і сорочка вишита около 1923 р. , село Гринів, Бібрецького повіту, вишиване покривало на ліжку і дві пішви на подушки з села Гринів, Бібрецького повіту;

Емілія Стефурак, Чікаго, Ілл. — Різьблена палиця роботи Семена Корпанюка з села Яворова, повіт Косів, килим на ліжку з 1928 р.з робітні М. Куриленка "Гуцульське Митецтво", частина вишиваного рушника з 1930-их років с. Зелене, коло Жаб'я, рушник вишиваний низом з 1932 р. село Річка, повіт Косів. Три баранчики зі сира з 1932-33 років, з села Соколівка, повіт Косів.

Софія Стецура, Джерзі Ситі, Н.Дж. — домоткане полотно з 1922 р.

М. Чорний — Джамейка, Н.Й. — бандура з 1919 р. зроблена бандуристом Антоном Павловичом Чорним 1919 р. і переоблена в Аргентині;

Щиро дякуємо

Марія Шуст
Директор Українського Музею

З нагоди радісної події **дияконських** свячень **Богдана Тарнавського** чоловіка нашої членки п. **Ані**, складаємо 10,000 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а о. дияконіві складаємо щирі гратуляції. Хай добрий Бог благословить щастям, здоров'ям і щедрими ласками на довгі роки.

Управа і членки 79-го Відділу СУА

В імені **Ірени Дувало та Міки Горохов** з Торонта — складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку і 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Обі пані своєю вічливістю та добротою розбудили в мому серці вогник щирої вдячності та сестрині любові до Пань.

І ще раз дякую Вам Пані за Вашу гуманність, якою обдаровуєте теж мого старенького вуйка — бувшого — виконуючого обов'язки міністра скарбу при Уряді екзильного Президента Лівіцького в Мюнхені,

Емілія Процінська

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

XXXVI РІК ВИДАННЯ

СІЧЕНЬ 1984

Комунікат

РІЧНІ НАРАДИ Й ІМПРЕЗИ СФУЖО — ТОРОНТО

Екзекутива СФУЖО повідомляє українську діаспору, зокрема, організоване українське жіноцтво, що річні наради й імпрези СФУЖО для вшанування мільйонів жертв голодомору в Україні, створеного Москвою 1932-1933 роках та відзначення 100-річчя Українського Жіночого Руху переведено з успіхом у Торонто, в дні 28-го і 29-го листопада 1983 р.

На нарадах і імпрезах були присутні: заступниці голови СФУЖО з уряду, що ними є голови складових організацій і представниці, які прибули з різних країн. Приємно було вітати на нарадах й імпрезах СФУЖО голову Головної Управи Союзу Українок Канади Анну Холод із Саскатуну.

Наради Управи СФУЖО попередили НАРАДИ ФІНАНСОВИХ КОМІСІЙ СФУЖО, що відбулися в неділю, 27-го листопада 1983 р. в гостинному приміщенні Суспільної Служби Українців Канади в Торонто; проводила ними фінансова секретарка Екзекутиви СФУЖО Дарія Бойдуник.

Метою нарад було продискутувати фінансові справи СФУЖО і діяльність її Фінансових Комісій в кожній країні Складових Організацій. Після відкриття і слова фін. секретарки, представниці Складових Організацій, які вже були в Торонті, реферували фінансовий стан і спроможності своїх організацій; в деяких країнах цей стан незадовільний, а навіть важкий, напр. в Південній Америці.

Фінансова Комісія СФУЖО в Канаді під проводом голови Ірини Вжесневської, за одобренням Екзекутиви і Складових Організацій, видала гарну відзначку з портретом Наталії Кобринської і написом "1884-1984" для відзначення Українського Жіночого Руху; відзначку взяли представниці Складових Організацій для кольортажу в своїх організаціях. Фінансова Комісія СФУЖО в Торонті гостила присутніх перекускою, після якої продовжувалася дискусія про організаційні справи.

Офіційні НАРАДИ УПРАВИ СФУЖО почалися в понеділок, 28-го листопада 1983 р. в готелі Торонто Гілтон Гарбор, о 9-ій год. рано. Відкрила їх голова СФУЖО д-р Марія Квітковська молитвою і вступним словом.

Почесна голова СФУЖО Степанія Савчук привітала присутніх, подала короткий перегляд діяль-

ности і завдань СФУЖО, згадала і початки праці для створення СФУЖО перед 35-ти роками, побажала дружньої співпраці в часі нарад й успіху.

Після прийняття правильника і порядку нарад, звіт з реєстрації і верифікації подала голова цієї Комісії Ярослава Шеремета: зареєстрованих і уповноважених до голосування було 52 особи, в тому представниць Складових Організацій: Австралія — 2, Аргентина — 1, Бельгія — 2, Бразилія — 1, Велика Британія — 3, Канада — 14, Німеччина — 1, США — 12, разом 36 осіб, вони репрезентували 12 Складових Організацій з восьми країн. Членів Екзекутиви, Контрольної Комісії і Референток СФУЖО було 16.

Згідно з програмою, обрано комісію для опрацювання постанов нарад, що її очолила д-р Наталія Пазунок; обрано комісію для перевірки протоколу IV Конгресу СФУЖО.

Всі учасниці нарад дістали надруковані звіти членів і референток Екзекутиви СФУЖО, а в точці звітування, вони подавали ще й усні доповнення. Дальша частина дня була призначена на ІМПРЕЗИ СФУЖО.

О годині 12.30 по пол. відбувся ГОЛОДНИЙ ОБІД, (що в ньому взяло участь около 200 осіб); молитву за жертви голоду провів Всеч. о. прот. Петро Бублик; хвилиною мовчання віддано їм пошану. Зібрано підписи під протестною петицією, що її вислано до Об'єднаних Націй і урядів держав, з яких приїхали члени Управи СФУЖО. Доповідь виголосила Анастасія Остап'юк, голова Організації Жінок Великої Британії, яка пережила цей жахливих голокост у дитячих роках.

Екзекутива СФУЖО передала чистий прихід з голодного обіду в сумі 630.- дол. на допомогу потерпілим українцям від повені в Бразилії, на руки Лідії Єдин, представниці Організації Жінок Бразилії, Складової Організації СФУЖО.

Доповідь на тему: "100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЧОГО РУХУ" виголосила д-р Марта Богачевська-Хом'як о 2-ій год. по пол. Прелегентка з'ясувала ініціативу Наталії Кобринської для створення жіночої організації, що з трудами й перешкодами знайшла своїх прихильників і стала основою розвитку українських жіночих організацій по всій Україні. Доповідь опрацьована на наукових дослідах і студіях була надзвичайно цікавою.

ПРОЗІРКАМИ І КОМЕНТАРЕМ Люби Волинець-Абрам'юк із США показано жінок-піонерок, вклад їхньої праці для ширення освіти серед селянського жіноцтва, організування їх у жіночі Кружки, фрагменти

З нарад Управи СФУЖО — Торонто 28-го—29-го листопада 1983 р. Зліва: Лідія Бурачинська, Стефанія Савчук, Марія Квітковська, Ірина Вжесневська.
UNWLA members at WFUWO meeting. Toronto, Nov. 28-29, 1983. Photo by I. Rozankowsky.

Першого Конгресу Українських Жінок 1934 р. в Станиславові. Програмою проводила Оксана Соколик, виховна референтка СФУЖО.

У ПАНЕЛІ "Сучасність і візія майбутньої праці жіночих організацій" виступали: Анна Троян (Торонто), Софія Качор (Вінніпег), Надія Винницька (Монреаль); модератор Олена Процюк, заст. голови СФУЖО із США. Панелістки з'ясували погляд на сучасну діяльність жіночих організацій — розглядали їх доцільність на майбутнє.

У дуже цікавій дискусії, що в ній брало участь багато присутніх, було стверджено, що в рядах українських жіночих організацій повинно закріплюватися все наше жіноцтво; жіночі організації мусять продовжувати свою корисну працю, можливо в змодернізованій формі; нею поглиблювати та скріплювати дію нашої спільноти, зберігати українську мову, дбати про розвиток культури, плекати національно-релігійні традиції, — в першу чергу в родині тому, що національно свідома родина і в ній виховане молоде покоління — це основа й запорука національного буття в розсіянні, а включене в організоване життя буде творити силу української діаспори.

СВЯТКОВА ВЕЧЕРЯ, також призначена відзначенню 100-річчя Українського Жіночого Руху; в ній взяло участь (приблизно) 400 осіб, представники українських організацій, учасниці нарад Управи СФУЖО й українське громадянство Торонто й околиць.

Святкову вечерю відкрила голова підготовчого комітету Тетяна Дячинська і передала провід Ганні Мазуренко — англомовній секретарці СФУЖО. За головними столами зайняли місце: почесна голова СФУЖО Стефанія Савчук, голова СФУЖО Марія Квітковська, попередня голова СФУЖО Лідія Бурачинська, ВПреосвященний Владика Ісидор Борецький, який поблагословив молитвою трапезу, ВПреосвященний Владика Михайло Гринчишин із Франції, Всеч. о. прот. Петро Бублик з дружиною, який закінчив вечерю молитвою, д-р М. Богачевська-Хом'як,

З нарад Управи СФУЖО — Торонто 28-го—29-го листопада 1983 р. Зліва Лідія Гладка, Ірина Чайківська, Марія Томоруг, Теодозія Савицька, Марія Савчак. Фото І. Рожанковська.

Надія Маланчук, секретарка СФУЖО, вона представила гостя Глен Карр, ексекютивного директора Онтарійського Жіночого Директорату, яка виголосила доповідь, що в ній зосередила увагу про змагання жінок провінції Онтаріо за рівноправність і рівновідповідальність, передала привіт від прем'єра Онтаріо В. Дейвіса; Представниця Централі КУК з Вінніпегу Віра Бучинська, учасниці першого Жіночого Конгресу 1934 р. в Станиславові: Марія Мудрик і Іванна Бригідер. За другим почесним столом сиділи голови і представниці Складових Організацій. Гостей за почесними столами, в ході програми, представила керівник вечора Ганна Мазуренко. Вона також привітала численних представників українських організацій, які були на залі.

Голова СФУЖО виголосила коротку промову і привітала всіх гостей.

"Монтаж на 100-річчя Українського Жіночого Руху" автора Лесі Храпливої-Щур відчитала Надія Ковальчук, а прозірки до монтажу виготовила Ліда Палій. Святкову вечерю збагатив своїм виступом ансамбль "Верховина" при супроводі піаністки Стефи Клос, під кер. Олени Глібович. Українським славнем закінчено імпрезу, нею започатковано відзначення 100-річчя Українського Жіночого Руху.

ПРОДОВЖЕННЯ ДІЛОВИХ НАРАД УПРАВИ СФУЖО відбувалося в вівторок, 29-го листопада 1983 р. в залі церкви Успення П.Б., при Бетерст. Нарадами до обіду проводила заст. голови СФУЖО Олександра Ковальська. Члени Екзекутиви і референтки закінчили свої звіти; до них були запити, а опісля і дискусія.

Після обіду, нарадами проводила голова СФУЖО. Згідно з програмою референтки подали плани праці на наступний діловий рік. Відносно планів учасниці нарад ставили запити і подавали свої пропозиції.

Представниці Складових Організацій інформували про діяльність їх організацій та загальну ситуа-

цію в країні їхнього поселення. Представниці Аргентини, Бразилії і Бельгії просили допомоги шкільними підручниками та імпрезовими матеріалами для шкіл.

Довше обговорювано справу участі делегації СФУЖО в Світовій Жіночій Конференції ОН 1985 р. в Найробі, Кенія, зокрема підготовку і друк інформаційних матеріалів різними мовами, виготовлення карти України на тлі Європи, акцію за здобуття фондів на кошти матеріалів і конференції.

Іванну Рожанковську обрано головою Статутної Комісії СФУЖО.

Після вечері проєкт постанов нарад відчитала голова комісії д-р Н. Пазуняк, який прийнято. Національним славнем закінчено наради Управи СФУЖО.

Цілоденним прохарчуванням учасниць нарад займалася Фінансова Комісія СФУЖО в Торонто, під проводом Марії Горбань.

Підготовка нарад Управи й імпрез СФУЖО вимагала багато різномірної дії, тому Екзекутива СФУЖО запросила Складові Організації і Фін. Комісію СФУЖО в Торонто до співпраці. Під час спільного засідання в серпні ц.р. створено підготовчий комітет, що його очолила Тетяна Дячинська. Після устійнення справ, за поодинокі ділянки праці відповідальність прийняли: Оксана Соколик, Софія Проців, Олена Мицик, Мирослава Загребельна, Ірина Вжесневська, Ярослава Винницька, Марія Горбань, Ірина Малицька, Ольга Цвик, Ярослава Шеремета. У підготовці активно й віддано працювали всі членки Екзекутиви. Моральне вдоволення з добре виконаного організаційного обов'язку, нехай буде всім щирою подякою.

Екзекутива дякує представницям Складових Організацій, що з далеких країн прибули на наради. Наша щира подяка РОДИНАМ у Торонто, що прийняли до своїх гостинних домів представниць СФУЖО на час нарад і цим заощадили поважних видатків на оплату кімнат у готелі.

Сердечна подяка всім, поданим вище, що брали участь у виконанні програми імпрез СФУЖО; подяка Владикам, Духовенству, Представникам Організацій, Прихильникам СФУЖО і Українському Громадянству за так численну участь у всіх імпрезах, що й було доказом зацікавлення і оцінкою праці СФУЖО.

УЧАСТЬ СФУЖО В ІV КОНГРЕСІ СКВУ

СФУЖО брала активну участь, від початків підготовчої праці для створення СКВУ. Представниці СФУЖО були учасницями всіх Конгресів СКВУ і займали відповідальні становища в керівних органах СКВУ. Почесна голова СФУЖО Степанія Савчук упродовж 10 років була другою заступницею президента СКВУ; Олександра Ковальська член Президії СКВУ і 10 років заступниця голови Комісії Прав Людини СКВУ; Іванна Рожанковська член Секретаріату СКВУ і два рази очолювала статутну комісію СКВУ; Ольга Заверуха член Контрольної Комісії СКВУ. Крім того СФУЖО мал 5 делегаток на Конгресі СКВУ.

Д-р Марія Квітковська — голова СФУЖО і посол Юрій Шимко за головним столом на бенкеті ІV СКВУ. Світл. І. Рожанковська.

Управа СФУЖО на нарадах постановила змінити свій статус в СКВУ і внесла заяву до Президії СКВУ признати Світовій *Федерації* Українських Жіночих Організацій 20 делегаток на Конгресі СКВУ і 6 представниць в керівних органах СКВУ. Одначе, заява СФУЖО не була прийнята (внесено "вето") на Пленарній сесії СКВУ.

СФУЖО внесла відклик у цій справі до ІV Конгресу СКВУ. Делегати ІV Конгресу СКВУ, після довшої дискусії, у висліді голосування, більшістю голосів схвалили бажаний статус СФУЖО. Це було поважне досягнення і СФУЖО тепер має 6 місць у керівних органах СКВУ: д-р Марія Квітковська, голова СФУЖО є другим заступником Прехидента СКВУ, Степанія Савчук і Олександра Ковальська — члени Президії СКВУ, Іванна Рожанковська і Ганна Мазуренко — члени Секретаріату СКВУ, Ярослава Шеремета — член Контрольної Комісії СКВУ.

3 РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

З нагоди Свят Різдва Христового та Нового 1984 Року 93-ій Відділ СУА, Гартфорд, Конн. висилає додаткові пожертви на цілі СУА:

200.00 дол. на Музейний Фонд,
100.00 дол. на Запасний Фонд,
100.00 дол. на Пресовий Фонд,
100.00 дол. на Фонд ім. Олени Лотоцької,
150.00 дол. на Стипендійний Фонд.

ПОДЯКА

Всім членкам 47-го Відділу СУА дуже дякую за ширі побажання скорого повороту до здоров'я та пересилаю 10.00 дол. на Український Музей і 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Татіяна Мотика

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

VOL XLI

JANUARY 1984

EDITORIAL

YOU AND I HAVE THE SAME HERITAGE!

We love our country, our nation! This is a statement that is often repeated — in our songs, prose and poetry; we repeat it in our art, in our homes, even in our clothing. It is particularly expressed on anniversaries, especially those of January 22, 1918 and 1919.

These two dates, are the cornerstone under the structure of our free nation. These were the first steps of a modern nation toward a democratic constitution. They will never permit the return of uninformed masses without a heritage or a name.

Much has been written not only about personal love, but also about love for ones country and nation. But what is the source of this love? For those who were born and raised in Ukraine, this love comes naturally. As one dissident said, "We love Her not because she is the finest; but for us she is the finest because she is ours — because we love her." The older generation, born in Ukraine is separated from its homeland by space and time; but their love for their land has not diminished. It is strengthened by memories and longing for their homeland.

But for the younger generation, born and raised beyond their native land, the source of their love are those who brought with them a spark of love and who are able to pass this spark to the next generation. Yet a spark alone is not enough. In order for it to develop fully, one must get to know about the subject of this love, its history, culture, art and customs. If you do not know and understand the past, you can have no future. Erich Fromm writes "Love is not a sentiment which can be easily indulged in by anyone, regardless of the level of maturity reached by him" and "The more knowledge is inherent in a thing, the greater the love."

The words of Antoine De Saint Exupéry in "The Little Prince," often quoted by writers and philosophers, tell us that an object of love becomes dear to us only after we devote our full attention to it, after we work for it and after we feel responsible for it.

Thus, we see that it is not enough to know about important dates in our history; we must study history in its entirety, comprehending both its causes and its effects. When we look at our history and compare it to the history of other captive nations, we can truly see how much our nation has been able to withstand. Other nations, subjected to what we were subjected to, would have become only ethnic groups.

Evhen Sverstiuk, sentenced to 7 years imprisonment

and 5 years of exile, in his "Sobor u Ryshtovanni," quotes Russian philosopher Gercen, "The wild and warring, yet democratic freedom of Ukraine sustained itself for centuries" Ukrainians, although constantly attacked by Poles, Turks, and Russians never succumbed." "Even serfdom instituted by the czarist rule was unable to eradicate artistic and individualistic feelings in Ukraine. Every village in Ukraine had its legend while Russians did not even know their own history."

Sverstiuk writes, "There is no logical explanation for our rebirth after all we have been subjected to. From our roots constantly grow shoots, although they are never allowed to blossom." Further, "They have cut us down at the trunk, forgetting that the seed thrown down in battle still grows." That seed is the love of our land. "When the heads of the defeated are bowed and their strength faded, we see them rise once more, tall and strong like a voice of the self-preservation of a nation."

Several generations of our nation have been raised in opposing circumstances — some in the free world and some in their native land. Those raised in Ukraine have been totally isolated from the Western world, isolated from sources of information and knowledge. Under such circumstances, the birth of the individualism, the quest for truth and the willingness to fight for it can only be considered a miracle. The dissident movement is a sign of the truly great strength of our nation.

Being in the free world, how do we in turn treat them? As long as they are in captivity, we support them, although not as strongly as we could. There are those who live *here* that try to tell those who live *there* what to do. And how do we treat those who have managed to come here? We do not take into consideration that our opinions may differ, a result of having been raised in different worlds. We criticize their words, and actions or abandon them because they do not live up to our expectations.

We can only wonder how we, brought up in total freedom and democracy, have not learned to tolerate others with the same ideals and goals, but with different opinions on matters not related to these goals.

To whose benefit is this? It comes to mind that, this spark of distrust could only be instilled in our relationship by those to whom our united Ukrainian society could become a serious threat.

Translated by
Mary Jarymowycz

ABUSED WOMEN

Доповід виголошена на міжклубній конференції Суспільної Опіки США в Нью Джерсі.

In recent years women have found themselves to be in crisis situation, such as widowhood, divorce, single parent, and being physically abused in proportion far exceeding anything in the past. This is even true in our Ukrainian Community.

Today, more social agencies have been formed to deal with these situations. These crises know no socio-economic boundaries. It is important that we be informed of all available resources because we never know when a crisis will enter our lives. None of us are immune.

When a woman finds herself physically and mentally abused, she can now turn to financial and supportive services that were never available in the past.

We Ukrainian women have dealt with the problem of widowhood and divorce with greater facility and less stigma than dealing with the problem of abuse.

It seems the community is more supportive to the former than latter. A woman, especially a Ukrainian woman, need no longer be afraid to bring out the problem of abuse that has existed in the home. This is no longer a taboo subject and women are finally admitting to this problem.

We have now shelters for victims of Domestic Violence which not only provide protection but also trained social workers, professional psychiatrists to deal with not only the symptoms but also the cause, so that women no longer find themselves returning to the same patterns of behavior.

In Essex County, the Division of Welfare provides financial services which will enable a woman to start anew, no longer afraid for her and her children's safety. A mother and child will receive a monthly grant of \$273.00, new apartment with new furnishings. In addition, the family will be enrolled in medicaid and food stamps. Medicaid allows women to seek professional psychological help for herself and her children in dealing with the trauma without cost to herself. Food stamps supplement the family's food budget at a considerable savings.

Psychological therapy is very important so that the woman can deal with her feelings of inadequacy and most of all the feeling that she herself is the cause of the violence inflicted upon her. It should also be mentioned here that violence breeds violence.

An adult who was physically abused as a child by their parent is more likely to be abusive to their children or batter their spouse. In our community, wife abuse is more prevalent whereas child abuse is rare. The traditional more "you live for your children" is a trademark of the Ukrainian woman and has saved our community from this social disease of child abuse. Unfortunately, the Ukrainian wife has not been as fortunate. This stems from the traditional male dominance syndrome. The role of the wife is changing in our society and we Ukrainians are not immune. We women are loosening the shackles of male dominance and becoming our own persons. "We've come a long way baby."

Because of our tendency to stay within our Ukrainian environment, we women do not take advantage of services available to us. It is even difficult to admit to ourselves that we have a problem and what if someone else finds out about it. This seems to be of utmost concern to the typical Ukrainian. How fortunate that our young generation is becoming less concerned with what people will say. This enables them to be more open about their personal problems and unafraid to not only seek help but to admit that they have a problem. Domestic Violence is the social disease of the future.

It's time we took advantage of the services offered to women in this county and state or take steps to work within our own community to help deal with these problems.

Bozenna Polonskyj

UNWLA Inc Social Services
Committee Member, also
member of UNWLA Branch 75

NEWS FROM UKRAINIAN MUSEUM

January 4, 1984

The Ukrainian Museum held a pre-Christmas reception for members and friends on Saturday, December 10, 1983. Guests were served hot borsch and pyrizhky, sweets and coffee, and were entertained by bandura players from the ensemble "Homin" under the direction of Volodymyr Yurkewych. The bandurists performed several carols, ending with "Boh Predvichnyj" in which the assembled guests joined in.

Following the program there was the drawing of the Museum's raffle. The winners were:

1. D. Vytvytsky of Kerhonkson, NY — Trip of Your Choice — Value \$1,000

2. Cindy Snizenko of Rochester, NY — One Week Vacation at Soyuzivka for Two
3. Dr. B. Shebunchak of Bloomfield, NJ — Panasonic Video Tape Recorder
4. Amalia O'Har of Claymont, DE — Emerson 19" Color Television
5. Sviatoslav Mitringa of Astoria, NJ — Cannon A-1 35 mm Camera
6. Oksana Babiuk of Maplewood, NJ — Smith Corona Ukrainian Typewriter
7. Pauline Budzol of Warren, MI — Hutsul "Lizhnyk"
8. R. Zaputowycz of Hillsdale, NJ — Ukraine-A Concise Encyclopedia, 2 Volumes

UNWLA INC SCHOLARSHIP PROGRAM 289 STIPENDS PAID IN 1983 — \$49,097.00

UNWLA Inc Scholarship Program completed yet another successful year. In the year of 1983, 253 students in South America (Brazil and Argentina) and 36 in Europe were recipients of our scholarships. Our heartfelt thanks to all our sponsors and benefactors for supporting our program, for we fully realize that without their support we wouldn't be able to help so many Ukrainian students. Most of our sponsors sponsor one student, some two, three or even more, and Mr. Mykola Bojczuk of New Jersey, this year sponsored twenty-two student. On behalf of all our students — we thank one and all!!!

We also thank our Regional Councils (Detroit — Lidia Kolodchyn, Chicago — Vira Troshchuk, New Jersey — Olha Zarembo, New York — Lidia Czernyk), many UNWLA Inc Branches as well as individual members for answering our appeal during UNWLA Inc Social Services Conferences in the spring of 1983, and raising funds; we thank Anna Makuch of UNWLA Inc Br 49 and Iwanna Wowk of UNWLA Inc Br 33 for, as in numerous prior years, so in 1983, leading another successful campaign on our behalf; we thank Prof. Mychajlo Dymchysyn of St. Vladimir's in Elizabeth, NJ for supporting our program and obtaining sponsors not only for 1983 but also for 1984; we thank S. Berehulak and T. Vytowych of Sojuz Ukrainok of Australia for their cooperation and support. We thank one and all who made 1983 our most successful year.

1984 has found many Ukrainian families in Brazil and in some parts of Argentina and Paraguay, recovering from

devastating floods which occurred in the spring of 1983. Already, we are in receipt of requests for financial help. Parents that in prior years could afford to send their children to the cities to attend high school and higher educational facilities — now cannot do so. This means that their children won't be able to finish even high school. We must remember this and give them all the help we can. PLEASE SPONSOR A UKRAINIAN STUDENT.

For further information, please write to:

Mrs. Anna Krawczuk

UNWLA Inc Social Services Committee Chairperson
26 William Street
Maplewood, New Jersey 07040

AID TO UKRAINIAN IN SOUTH AMERICA

The winter of 1983 has been the severest in South America in over hundred years. Non-stop 4 month downpours of rain caused flooding of the many rivers. Over 200 towns and cities were under water among them many Ukrainian colonies, in Santa Catarina, Union da Vitoria, Cruz Machado, 9 parts of Parana and others. We Must help our people in need!!! Please send used clothing and other household items, as well as money, to the addresses that you already have. Otherwise get in touch with the social service committee chairperson of your region — or you can write directly to me.

Mrs. Anna Krawczuk (UNWLA Soc. Svc Comm. Chairperson)
26 William Street
Maplewood, New Jersey 07040

SAUCE IMPROVES YOUR MEAL

Here are the recipes for 3 most used sauces for meat, fish, and vegetables:

BESHAMEL SAUCE WITH MILK

3½ tbs. flour
6 tbs. butter
¾ cup milk
2 egg yolks
salt and lemon juice

Melt butter and combine with flour. Brown. Dissolve mixture with milk and bring to boil. Add salt and lemon juice to taste. Mix with raw egg yolks. Use for covering various meat, fish, or vegetable dishes, which are to be baked.

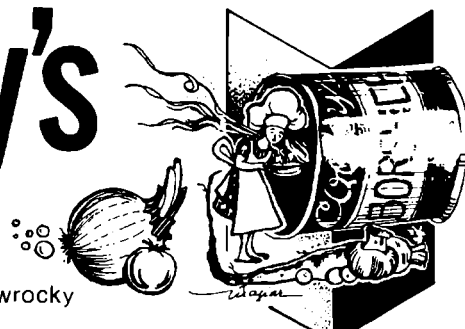
BESHAMEL SAUCE WITH SOUR CREAM

3½ tbs. flour
6 tbs. butter
1 cup sour cream
2 egg yolks
salt and lemon juice
2-3 tbs. parmesan cheese

Follow recipe for Beshamel sauce with milk. Before serving combine with cheese. Serve with boiled beef, fish, baked meat or vegetables.

COOKY'S CORNER

by Christina Nawrocky

MUSHROOM SAUCE

1½ cup mushrooms
1 small onion
3½ tbs. butter
salt, pepper
lemon juice
3 tbs. flour
1 cup broth
½ cup sour cream
½ cup dry white wine
2 egg yolks

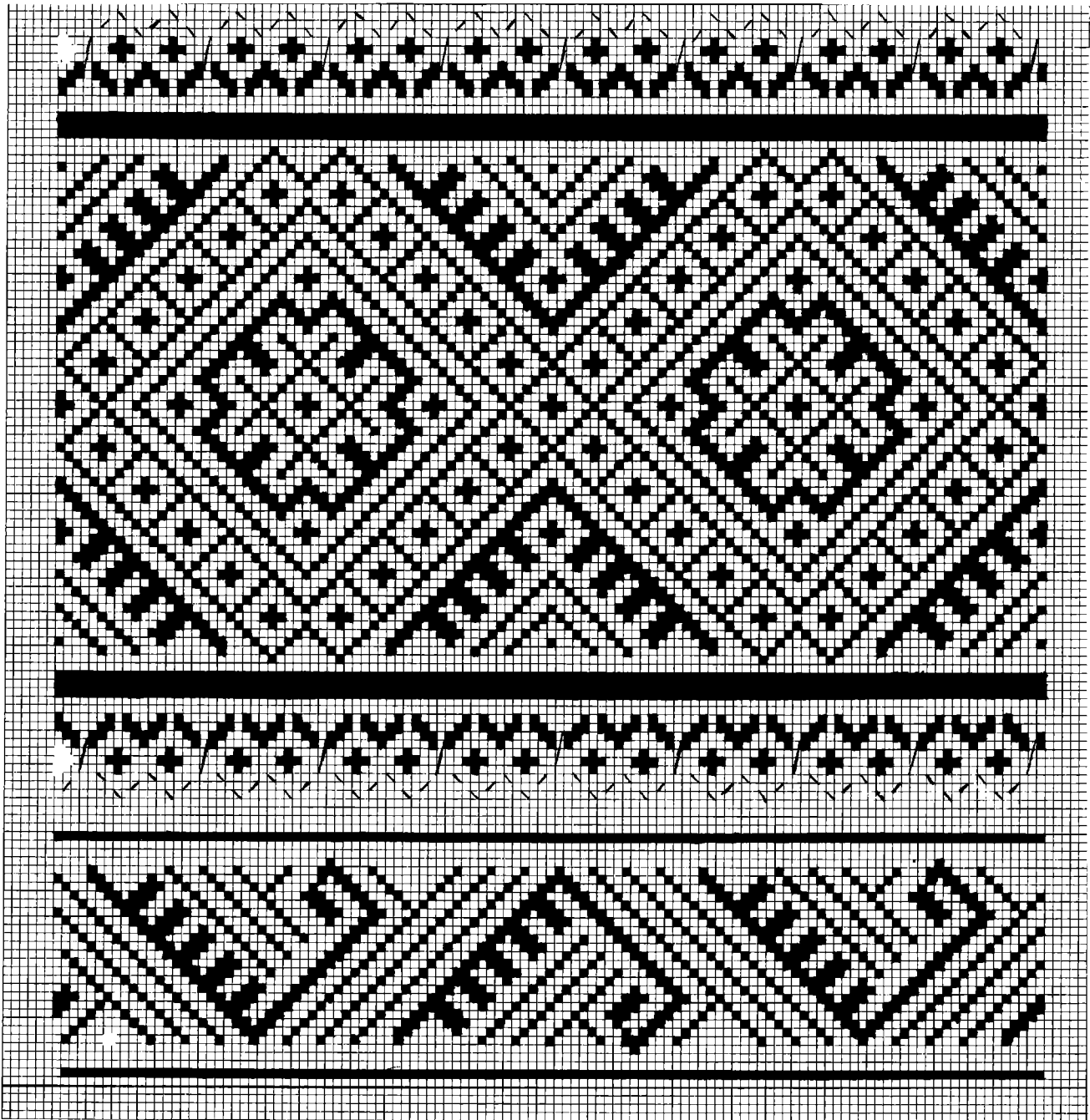
Clean mushrooms, rinse, cut into thin slices. Add chopped onion to mushrooms, add butter, salt and pepper. Sprinkle with water and simmer. When mushrooms are tender add flour and saute'. Dilute with broth. Boil, stirring. Add cream, wine, and lemon juice. Bring to boil. Before serving mix in egg yolks.

HORSERADISH SAUCE WITH ROUX AND SOUR CREAM

2-3 tbs. horseradish
3 tbs. butter
3 tbs. flour
½ cup broth
1 cup sour cream
salt, sugar, vinegar
1 egg yolk

Grate horseradish and sprinkle with vinegar so that it does not turn black (It could also be used prepared horseradish but in this case omit the vinegar). Melt butter, add flour and heat without browning. Dilute mixture with cream. Bring sauce to boil stirring constantly. Season sauce with salt and sugar to taste. Before serving combine with egg yolk.

ЛІВИЙ БІК ВЗОРУ НИЗИНКИ

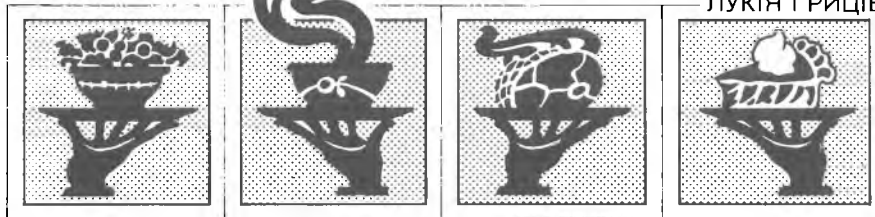
Лівий бік низинки. Вишиваний чорними нитками. Правий бік гл. обкладинка.

ТРИ СОЛОДКІ БУЛКИ

1 горнятко цукру
1 чайна ложка соли
3 торбинки сухих дріжджів
8-9 горняток борошна
1 1/2 горнятка молока
1/2 горнятка води
1 горнятко масла
2 яйця

наше харчування

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

У великій мисці змішати цукор, сіль, дріжджі і два горнятка борошна. В малім банячку змішати молоко, воду і масло та підігрівати, щоб стало дуже тепле (120°-130°F).

Помалу додавати гарячий плин до борошна, змішуючи повільними оборотами електричної мішалки, час від часу зсувати тісто зі стінок миски.

Додати до тіста по черзі яйця і два горнятка борошна. Бити дві хвилини. Додати ще борошна (около 4 1/2 горнятка), щоб було м'яке тісто.

Випожити тісто на стільницю, підсипану борошном, та місити руками около 10 хвилин. Зложити до миски

назад і залишити на 1 годину, щоб відпочило і підросло.

Одну третину тіста розкачати на стільниці на 12 x 9 інчів завбільшки. Починаючи з короткої сторони, згорнути тісто, тісно зліпити його на кінці, зчіплюючи разом (як при варениках). Зліпленим кінцем вниз кладемо тісто в посмаровану бляшку 9" x 5" завбільшки.

Прикриваємо рушником і залишаємо на 1 1/2 години, або поки не виросте подвійно. Печемо в печі нагрітій на 350°F, поки хлібець не дає пустого звуку при легкому ударі пальцями.

Коли готовий, зразу витягаємо та охолоджуємо на дротяній підставці.

Другу третину тіста розкачуємо, як попередню, посипаємо мішанкою:

1/4 горнятка ясного брунатного цукру, 1/4 горнятка посічених волоських горіхів (або пікен)

і 1/2 чайної ложечки меленого цинамону

та скручуємо тісто як в попередньому приписі.

Третю третину розкачаного тіста посипаємо 1 горнятком родзинок та звиваємо, як попередньо та печемо також, як в першому приписі.

СЕРЕД КВІТІВ І ЗЕЛЕНІ

Для огородників та любителів квітів новий рік це час планування праці, якої вислід покажеться щойно весною в городах.

З початком кожного року городні фірми розсилають різні каталоги та радять що можна садити в городах. У цих каталогах можна побачити різні прегарні кольорові знімки квітів, овочів та городини.

Не раз важко вирішити, котрі квіти чи які овочі чи городину замовити. На образках все таке напрочуд гарне. Буває, що захоплення перебирає міру і тоді замовляємо багато більше насіння, ніж зможемо вмістити в наших городах.

Тут треба добре подумати, запланувати: коли, що і де будемо садити.

Є таке насіння, яке треба сіяти вже в лютому чи в березні. Засівають його в пачках зі землею і тримають у хаті, доки не прийде час розсадити на грядках в городі. Часом трапляється, що засіяне насіння зійде, покажуться перші два листочки, а далі ростуть вгору немічні видовжені рослини. Найчастішою причиною тендітності рослини є замало світла. Як насіння зійде і на стовпчику покажеться друга пара листочків, треба рослині дати 12 до 18-ти годин світла на добу, щоб вона далі нормально розвивалася.

На жаль зимові дні та дні ранньої весни є короткі і не дають відповідної кількості світла. Придається тут додаткове світло "flourescent".

Є ще інше спеціальне світло для рослин "grow light". Воно є дещо дорожче, але краще надається

для рослин.

Якщо пачки з насінням приміщені на соняшнім вікні, штучного світла потрібно лише на 5-6 годин. Світло "flourescent" повинно висіти над рослинами не вище 2-3-ох цалів. Пачки з рослинами належить обертати до світла так, щоб всі рослини виростили рівно.

Якщо штучне світло є вмонтоване збоку, то на протилежному боці можна поставити алюмінієву фолію, щоб відбивала світло. Полиці, на яких стоять пачки з насінням, що росте при штучному світлі, радимо помалювати на біло або вистелити фолією, бо це збільшує скількість світла.

Іншою причиною росту надто видовжених рослин є зачасне підливання. Земля в пачках повинна бути вогка, але ніколи мокра.

Поживу рослинам починається подавати тоді, як покажеться друга пара листочків. Найкраще подавати її у формі плину, перечитуючи уважно інструкції.

Невідповідна температура в кімнаті теж може бути причиною заскорого тендітного виростання рослин. Найвідповіднішою температурою для нормального росту є 50°-60°F.

Загусто посаджені чи посіяні рослини також пнуться вгору до світла одна понад другу. Цей швидкий ріст виснажує їх, витончує, робить слабкими, нездатними до висаджування на грядках.

Нат.

ВІДДІЛИ ПОЗА ОКРУГАМИ

17-ИЙ ВІДДІЛ СУА, Маямі, Фл. ХРОНІКА ЗА 1983 РІК

Першою імпрезою 1983 року були тардиційні Вишивані Вечерниці, які втішаються великою популярністю, як серед членок, так і серед публіки з огляду на програму та нагороди за найкращі вишивані моделі. До журі входили цього року на відміну самі панове — мистці та громадські діячі. Атракцією вечерниць був виступ гостя, п. Осипа Головацького, який у супроводі оркестри співав настроєві танга та модерні пісні. Забава пройшла в веселому, приємному настрої та принесла рекордовий дохід.

На місячних сходах відчитано доповіді: "Українські жінки-героїні" — д-р Анна Бойцун і "Великодні народні традиції" — Люба Маринюк.

Відбуто жалібні сходи з нагоди смерти бувшої голови 17-го Відділу бл. п. Ангеліни Рій і членки нашого Відділу та почесної членки Головної Управи СУА бл. п. Стефанії Абрамовської. Голова Відділу Ірина Ракуш виголосила слово про їхнє життя та довголітню працю для добра СУА.

Членки нашої Управи: голова Ірина Ракуш і культурно-освітня референтка Любов Кобрин репрезентують Відділ в Об'єднанні Українських Організацій Маямі. Вони організували й проводили мистецькими програмами національних свят. Містоголовою Люба Маринюк вклала багато праці в підготовку та переведення імпрези відзначення 50-ліття голодомору в Україні, яке з рамени місцевого Відділу ФКУ відбулося 8-го березня. Рівнож брала активну участь у праці Комітету відзначення 30-ліття Української Католицької Парафії в Маямі.

Одною з виїмкових імпрез Відділу був концерт молодой бандуристки, співачки народних пісень Галини Пужак, який відбувся в неділю, дня 17-го квітня ц. р. у заповненій залі

католицької церкви. Концерт відкрила голова І. Ракуш, привітала гостей, представила молоду мисткиню та розказала про її музичну освіту. Галина Пужак — це молода, надійна бандуристка та співачка, яка недавно прибула з України й привезла з собою в'язанку квітів — пісню та бандуру. Вона співала при її акомпаніюванні пісні народні, ліричні, маршові та інші, пісні всім нам добре знані та пісні незнані сучасних композиторів України, як ось "Падуть сніги" чи "Розплетена коса". Техніка її гри на бандурі незрівнянна. Своім милим і свіжим голосом проспівала вона всі пісні з таким чуттям і тугою, що при словах пісні зі "Запорожець за Дунаєм" "...вість принесіте з рідного краю..." і у неї і в неодного зі слухачів появилися сльози на очах. Публіка слухала, мов зачарована. Цей концерт був неначе подих свіжого вітру зі степів, піль і гір України, який мов "євшан зілля" розбудив у присутніх приспані спомини, тугу та й любов...

З нагоди 30-ліття СФУЖО Відділ вислав привітання до Ювілейної Книжки та зібрав на цю ціль 90.00 дол. На заклик Централі зібрано на допомогу маленькому Ростикові 285.00 дол., які переслано до Централі. На Український Музей вислано 150.00 дол. — цю суму зібрано з розпродажі льотерійних квитків. Рівнож вислано до Централі 60.00 дол. за книжечки видавництва Музею "Як робити прикраси на ялинку".

На видання англійських праць про штучний голов в Україні передано 100 дол. місцевому Відділові ФКУ, а 120.00 дол. призначено на привітання в Ювілейній Книзі Української Католицької Парафії в Маямі.

Відділ вирівняв усі свої фінансові зобов'язання супроти Централі, куди вислано 594.00 дол.

За Управу 17-го Відділу СУА
в Маямі

Т. Дурбак,
пресова референтка

І. Ракуш,
голова

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ НАТАЛКИ

Лікарі перестерігають, що сіль це — тихий, скриптий вбивця людини. Надмір солі спричиняє багато хворіб, не лише у людському організмі, але також у рослин.

В Америці кожної зими на дороги і стежки сиплеться тонни солі. Відомо, що сіль розтоплює лід і тоді певніше почувають себе пішоходи на хідниках, та свобідніше "пливе" дорогами автовий струміль.

Сіль розтоплює лід і всякає в землю. Придорожні дерева і куці втягають з водою розпущену сіль і з часом від неї гинуть. Очевидно, що муситься посипати головні дороги. Менші хідники, заїзди чи доріжки можна для пішоходів забезпечувати чимсь менш шкідливим, наприклад піском або мішанкою яку підсипають котикам, коли вони живуть з нами в помешканні, — "cat".

Подаю кілька корисних порад, які я вичитала і надіюсь, що вам придадуться.

1. Якщо плянуєте садити чи пересаджувати живопліт, то збоку головної дороги дайте віддаль около 6 стіп.

2. Травники перед хатою так підсипайте, щоб творили непомітний спад на дорогу.

Можна теж вицементувати беріг, щоб не пускав води з дороги на травник.

3. Додати гіпсу "gypsum" до землі. Скільки його можна додати до землі у вашій околиці, можна довідатись County Extension Service. Звичайно вони беруть до уваги скільки солі посипається на дороги і скільки її всякає в землю.

4. Після того, як по дорозі переїде вантажник зі солею і сніг починає таяти, можна сполоскати водою свою сторону дороги гумовим вужем, прикріпленим до водопроводу.

На кінець, якщо живете у менше заселеній дільниці й є у вас знайомі що працюють у міській раді, зверніться до них, щоб не сипали так багато солі на дороги у вашій околиці. В деяких стейтах посипають дороги сіллю змішаною наполовину з піском.

ДОПИСИ ВІДДІЛІВ І ОКРУГ

21-Й ВІДДІЛ СУА В БРУКЛІНІ ПОМ'ЯНУВ 50-ТІ РОКОВИНИ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ.

17-го квітня зібралося в Авдиторії Школи Св. Духа громадянство Брукліну, щоб пом'янути мільйони невинних жертв, які згинули від рук червоного ката голодовою смертю в 1932-1933 рр.

При вході Ірина Кордуба причіпала чорні стяжки на знак жалоби. Емілія Ройовська, голова 21-го Відділу, засвітила у пам'ять загинувших свічку, о. парох Бінковський провів молитву, а опісля всі хвилиною тиші віддали честь невинним жертвам голоду.

"Помолимося за тих, кого веде на страту кат. Над ним Господь, в небесній тверді, простри свої долони милосердні!" — уривки поеми Юрія Клена читала Марія Рейнарович.

Проф. Ліна Андрієнко-Данчук, очевидець, своїм рефератом, а радше власним оповіданням заворожила і перенесла слухачів у давно минулі, трагічні дні.

На залі панувала абсолютна тиша, всі слухали з запертим віддихом, а самій прелегентці жаль стискав горло. Вона мусила час від часу зупинятись, стримувати хвилювання та, не зважаючи на це, далі продовжати, розказувати, що бачила й пережила — говорити людям правду.

Тремтячою рукою показувала плякати, побільшення знімків журналіста Томаса Вокера, самотнього чужоземного свідка подій Великого Голоду, якому таємно вдалося зробити ці знімки й вивезти їх за кордон.

Прочитаний Марією Рейнарович уривок із спогадів Любові Дражевської "Діти-1933 — Голод" підсилив вимову реферату, викликав сльози щирого зворушення. На закінчення Емілія Ройовська прочитала молитву-вірш Марії Горбаль і всі присутні відспівали "Боже вислухай благання".

Йдеш додому і не можеш звільнити себе від пережитих вражень. Вони йдуть з тобою!

М.Р.

ГОЛОДНИЙ ОБІД В БАЛТИМОР

*Не місяць, і не зорі,
І дніти мов не дніло.
Як страшно... людське серце
До краю обідніло.*

(Павло Тичина)

Заперечивши Бога, відкинувши підстави християнської етики людина стала людині звірем. Чим же іншим можна пояснити холонокровне, плянове знищення штучно зорганізованим голодом понад 7 мільйонів українських селян — трудівників найурожайнішої в світі землі.

За кличем Крайового Громадського Комітету для вшанування пам'яті жертв голоду "Згадаймо самі і пригадаймо іншим", 59-ий Відділ Союзу Українок в Балтиморі 9-го верес-

ня б. р. влаштував "Голодний обід". Головну доповідь виголосила Надія Світлична.

Кров в жилах морозили спогади очевидців голоду. "Хочете забути ті події", казала О. Г., "вимазати зі своєї пам'яті, але не можете. Перед очима стають вам голодні, пухлі люди, що як привиди хитаючись снуються по селі, шукаючи щось з'їсти. Вчувається крик голодних дітей: мамо, хлібця, мамо їсти. З села все збіжжя забрали під мітлу, залізними прутами активісти копали землю, чи була десь щось не закопане. Люди поїли все що можна: собак, котів, бруньки на деревах, все їстивне зілля. Вони вмирили масово на своїй землі, не дочекавшись нового врожаю. Хай буде проклята червона Москва", — закінчила свій спогад О. Г.

"В село приїжджає грузова машина забирати мертвих", — згадує І. В. "Виснажена до краю голодна людина просить: мене не беріть, я ще живий. На це відповідь: завтра за тобою будемо знов заїжджати? Ти думаєш ти хто такий?" Сам І. І. попадав кілька разів на таку машину, але умудрився скотитись на землю, коли машина йшла під гору і так врятувався. Годі описати всі звірства, що згадували ті очевидці.

Молодше покоління вшанувало пам'ять жертв голоду мистецькою рецитацією поеми "Хрест", автор якої Микола Руденко ще й зараз карається в тюрмі.

Якраз сьогодні є дуже на часі пригадати світові "Український голокост, підкресливши, що 269 невинно замордованих людей в корейському пасажирському літаку — це тільки крапля в морі крові, що тяжить на сумлінні члена Об'єднаних Націй, що йому ім'я Советський Союз.

Українська громада міста Балтимор організує автобуси для участі в маніфестації і меморіальному концерті, що відбудеться в Кенеді Центр у Вашингтоні 10.2.1983 р. Весь дохід з Голодного Обіду Відділ СУА переслав на потреби КГ К.

Раїса Зелінська,
(пресова референтка)

НАЙСТАРША СОЮЗЯНКА 70-ГО ВІДДІЛУ СУА В ПАССЕЙКУ.

На останніх ширших сходинах 70-го Відділу СУА в Пассейку, Н.Дж., після обговорення порядку денного і пологдження всіх справ, членки влаштували приймну несподіванку найстаршій союзянці Олімпії Хойнацькій. В листопаді ц.р. Олімпія Хойнацька відсвяткувала своє 92-річчя. Голова Відділу Галина Бобил'як привітала нашу найстаршу членку та побажала міцного здоров'я, а присутні відспівали "многії літа". Після солодкого Олімпія Хойнацька подякувала усім присутнім за уважність.

Слід підкреслити, що не зважаючи на свій похилий вік, Олімпія регулярно відвідує сходини і цікавиться працею Відділу.

Вона є матір'ю двох активних союзянок, а саме: Лідія Ігнат є доволітньою касиркою 70-го відділу, а Ірина Чайківська — пресова референтка в Головній Управі та голова Округи Нью Джерзі.

На многії літа дорога союзянко!

С. Марченко
пресова референтка

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 27-го листопада 1983 р. відійшла у вічність довголітня членка 64-го Відділу СУА бл.п. **Кіра Скоробогата**.

Від Відділу прощальне слово виголосила Олена Качала:

Від заснування нашого Відділу пок. Кіра була взірцевою та відданою членкою. Вона займала в Управі різні пости — господарчої, організаційної референтки, а до кінця свого життя була членом Контрольної Комісії. Щоб вона не робила — робила це з повною посвятою і з глибини душі й серця.

Ще рік тому покійна взяла участь у Загальних Зборах, хоч по другій важкій операції серця була знеможена болем. Пок. Кіра не приймала "Статус кво", не байдужила і не піддавалася, незломною силою волі боролася за своє життя. Вміла жити.

Через гостинні пороги Кіри і Романа Скоробогатих перейшли сотні друзів. Ось добігає рік, коли гостила вона в останнє своїх друзів кажучи: "прошу Вас, зайдіть до нас, це може вже останній раз могтиму Вас прийняти, чи ж знати як воно далі буде?"

Годі забути повної життя і енергії Кіри, притаманної їй усмішки, низького тембру голосу, прегарного сильного альту і улюблену її пісню "Ой верше мій верше".

Не можу поминути її таланту веселити й оповідати з незрівняним гумором. В найтяжчих хвилинах муки на устах її являлася усмішка як проблиск сонця із захмареного неба.

Скільки родин і поодиноких осіб завдячує їй приїзд у вільну землю Вашингтона, скільки разів свідчила вона при одержанні громадянства про те знала тільки вона й ті, яким вона помагала. Пок. Кіра хотіла і могла допомогти. Родилася вона у західній частині міста Нью Йорку в родині Малиновичів, то ж автоматично була громадянкою Америки з усіма правами, що вповні використовувала в переселених таборах і тут, допомагаючи радо всім — хто тільки до неї звернувся.

Молоденькою дівчиною разом з батьками і сестрою — переселилася до Жидачева — рідного міста батька. Закінчила українську дівочу гімназію в Перемишлі. По maturi одружилася з Романом Скоробогатим. Зуміла серед не все сприятливих умовин виховати в українському дусі дві доні, вартісні громадянки та мала великий вплив на своїх улюблених внуків.

Наші ряди все більше і більше

меншають і втрата кожної дорогої нам людини залишає порожнечу. Кільця ланцюга прориваються і нам усім невимовно жаль і сумно, що Кіри немає вже між нами. Залишається тільки пам'ять і буде вона серед нас так довго, поки й нам не прийдеться залишити цей світ.

Прощай, Кіруню, ця земля Твоїого вічного спочинку Тобі не чужа, прийме вона Тебе й обгорне. Тут Ти вперше відкрила очі і побачила світ і тут після переплетеного усміхом і сльозами, радістю і горем, здоров'ям і важкою недугою життєвого шляху — Ти їх закрила. Прощай на вічну дорогу, де не буде "ні болізни ні печалі но жизнь безконечная".

Прощай на віки прощай!

Ділимося сумною вісткою з членством СУА, що 27-го жовтня 1983 р. у Дітройті відійшла у вічність бл.п. **Люба Стеца**.

Люба Стеца народилася 9-го травня 1923-го року в Україні під Києвом. До Америки приїхала в 1949 році з мужем та сином. Працювала тяжко у фабриці. Довгі літа належала до церковної організації Апостольства Молитви у церкві св.Івана Хрестителя.

До 23-го Відділу СУА вступила у 1978 році і секретарювала весь час. Ніколи не відмовлялась від праці, помагала, була жертвенною на всі цілі.

Покійну членку нашого Відділу прощала голова Люба Петрик. Панакхиду відправив о. Шарий у похоронному заведенні Марії Градовської. Велика кількість членок 23-го Відділу і парохіян відпровадити тлінні останки на цвинтар св. Ядвіги.

Залишились у глибокому смутку муж Іван, син Славо, синава Марія і двоє внуків та сестра Надія з родиною

в Канаді, брат, що живе на Україні з ближчою і дальшою родиною.

Спи дорога посестро, нехай прибрана за рідну американська земля буде тобі легкою. Пам'ять про Тебе залишиться на завжди між нами. Вічна їй Пам'ять!

Муж Іван з родиною зложили 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Управа і членки 23-го Відділу СУА, Дітройт.

Ділимося сумною вісткою із членством СУА, що 31-го жовтня 1983 р. у Дітройті відійшла у вічність бл. п. **Анна Пастернак** з дому Мазур. Покійна народилася 8-го серпня 1896 р. у селі Терпилівка, повіт Збараж, Західна Україна.

До Америки приїхала в 1914 р. До одруження працювала заробляючи на прожиток. Була активною і жертвенною членкою 23-го Відділу СУА, а також належала до хору "Думка".

Похорон відбувся з великою участю членок 23-го Відділу СУА. Прощальне слово виголосила голова Люба Петрик.

Покійна залишила у глибокому смутку сестру Стефанію у Канаді й брата Харитона на Україні та ближчу і дальшу родину.

Спи Дорога Посестро, нехай легкою Тобі буде американська земля! Вічна їй Пам'ять!

Родина покійної зложила 25 доларів на Пресовий Фонд "Нашого Життя".

Управа 23-го Відділу СУА, Дітройт.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

Замість квітів на свіжу могилу **бл. л. Олександра Самбірського**, який так несподівано залишив цей світ на 25-му році життя, складаємо 50.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Опечаленим: матері Люсі, культурно-освітній і радіовій референтці Окружної Управи, батькові д-ру Степанові, дружині з синомком, братові та родині висловлюємо наше глибоке співчуття,

Окружна Управа СУА, Чикаго.

В світлу пам'ять померлого **Михайла Гроля**, батька **Ани Сухой**, членки нашої управи, пересилаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 43-го Відділу СУА, Філадельфія

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Миколи Воскрес**, чоловіка нашої членки пані Марії, пересилаємо 10.00 дол. на Загальний Фонд "Нашого Життя", а Родині висловлюємо щирі співчуття,

Управа і членки 63-го Відділу СУА, Дітройт

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Марії Вороняк**, складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а родині висловлюємо наші співчуття,

Управа і членки 78-го Відділу СУА, Вашингтон Д.С.

Замість квітів на могилу **бл.п. Михайла Васькова**, мужа нашої членки Олімпії, складаємо 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя" і висловлюємо наші найщиріші співчуття,

Управа і членки 89-го Відділу СУА, Кергонксон

30 вересня 1983 р. відійшла у вічність членка 100-го Відділу СУА, **бл.п. Ева Капко**. Покійна походила із села Дорожів пов. Дрогобич. Замість квітів на її свіжу могилу складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Управа і членки 100-го Відділу СУА, Картерет, Н.Дж.

В пам'ять нашої найдорожчої Мами і Бабуні д-р **Людмили Скорюк-Бризгун**, що відійшла від нас назавжди 7-го січня 1981 року, переслано передплати на журнали "Наше Життя", "Промінь" і "Жіночий Світ" для невідомої бабуні,

Оксана, Ярослав, Всеволод та Ігор Соколики

В пошану мого чоловіка **бл.п. Іллі**, якого річниця смерти припадає 30-го грудня 1983 року складаю 100.00 дол. на Суспільну Опіку СУА (в тому 50.00 дол. для ген. Григоренка).

Дарія Витанович

В пам'ять **бл.п. Софії Олесницької** складає на Суспільну Опіку 28-го Відділу СУА 25.00 дол.,

Ярослава Олесницька

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої братові і вуянки **Кіри з Малиновичів Скоробогатої**, складаємо 25.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Марія і Любомир Гуцуляки
Ванкувер — Канада

Замість квітів на могилу **проф. Михайла Васькова** пересилаємо на Пресовий Фонд "Нашого Життя" 20.00 дол.,

Мирослава і Денис Стахів

Замість квітів на свіжу могилу **Олександра Самбірського** складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя". Батькам, Дорогій Люсі і д-рові Степанові висловлюю глибоке співчуття,

Галя Коленська

Замість квітів на далеку могилу **бл.п. Дарії Данилюк** складаю 20.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Ярус Яцушко

Замість квітів на могилу **бл. п. редактора Геннадія Которовича** складаємо 15.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Константин і Надія Дидинські

Замість квітів на могилу **бл. п. Дарії Данилюк** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя", а шан. Родині висловлюємо наші глибокі співчуття,

Варвара і Осип Швед

З висловами глибокого співчуття з приводу смерти **інж. В. Волкера** мужа п. Анастасії складаємо в його пам'ять 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

О.Р. Омецінські, Воррен, Мічіген

Замість квітів на могилу **бл.п. Ярослави Левицької** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя",

Наталія Крупська

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Кіри Скоробогатої** зложили через 64-ий Відділ СУА на Український Музей в Нью-Йорку:

100.00 дол. — д-р Юліян і Анна Політило;

по 50.00 дол. — Богуслава і Василь Гнатів, Леся і Юрій Голюки

по 25.00 дол. — Люба і Володимир Мриглоцькі, Дарія Дудра, Ольга і Іван Вербовські, Володимир Корнага, Соня і Володимир Патрили, Дарія і Володимир Рудакевичі, Софія Салдан, Наталія Крупська;

по 20.00 дол. — Богданна і Мирон Осадци, Ірина і Ярослав Щербанюки, Наталія і Мирон Возняки, Родина Макухів, д-р Ігор і Зеновія Кунаші, Марія і Василь Панчаки, Ірина і Роман Гроні, Марія і Євген Костеки, Анна і Василь Натини, Є. і В. Сяляки, Інна і Євген Голюки, Олена Качала, Марія Підгородецька, Ірина Гошовська, Христя і Юрій Навроцькі, Марія Савицька, Поля і Володимир Книші, Христина Воевідка, Марія Даниш;

по 10.00 дол. — Р. і Н. Гуляї, Анна Кумферт, Катерина і Ярослав Росола, Олександр Костек, Віра Шуль, Стефанія і Петро Ушаки, Іванна Рожанковська, Лідія Крушельницька, Люба Раковська, Оксана Рак, Люба Артимишин, Стефанія Дибя, Осипа Леня, Марія Ржепецька, Марія Палідвор, Марія Карпевич, Зіна Захарченко, Уляна Старосольська;

по 5.00 дол. — Наталія Білоус, Дарія Костів, Євгенія Корчинська.

Разом — 975.00 дол.

Замість квітів на могилу **бл.п. Кіри Скоробогатої** зложили на Український Музей: **100.00 дол.** — д-р Роман і Ольга Граб; **70.00 дол.** — Бенк Билдінг Корпорейшен; **по 50.00 дол.** — д-р Володимира і Лідія Мартинці, д-р Василь і Ярослава Кіналь; **по 25.00 дол.** — Аполінарій Осадца, Микола і Стефанія Чорні; **20.00 дол.** — Роберт і Чудит Каценмаєр. **Разом — 340.00 дол.**

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Богдана Берези**, дорогого мужа Марії, **членки 64-го Відділу СУА** зложили на Український Музей;

50.00 дол. — д-р М. Крижановський; **25.00 дол.** — Зеновія Кост; **15.00 дол.** — Марія Карпевич; **по 10.00 дол.** — Марія Савицька, Марія Ржепечька, Люба Артимишин, Марія Палідвор, 64-ий Відділ СУА, д-р Роман і д-р Стефанія Барановські, Зеновія Ковальська Христе Навроцька; **5.00 дол.** — Осипа Лень. **Разом — 175.00 дол.**

Замість квітів на свіжу могилу мого мужа, **бл.п. Богдана Берези**, складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку.

Марія Береза

Замість квітів у світлу пам'ять **бл.п. Ірини Колтунюк**, дорогої сестри Ксені Рак зложили на Український Музей в Нью-Йорку:

150.00 дол. — Роман Рак; **100.00 дол.** — д-р Ярослав Рожанковський; **по 50.00 дол.** — Олена і Юрій Кисілевські, Ніна і Роман Ільницькі; **25.00 дол.** — Міля і Роман Рогожі; **по 20.00 дол.** — Варвара Бакало, Юрій Ференц, Марія Савицька, Марта і Евстахій Яроші, Марія Даниш, Христя і Юрій Навроцькі; **по 10.00 дол.** — Люба Артимишин, Ірина Гошовська, Марія Карпевич, Марія Ржепечька, Уляна Старосольська, 64-ий Відділ СУА.

Разом — 535.00 дол.

В пам'ять моєї покійної дружини, члена Музею, св. п. інж. **Ірини Колтунюк**, складаю 100.00 дол. на розбудову Українського Музею,

Павло Колтунюк

В пам'ять дорогої і незабутньої нашої сестри **бл.п. інж. Ірини Колтунюк**, складаємо на Будівельний Фонд Українського Музею 250. 00 дол.,

Оксана Рак, Марта Ярош

В пам'ять дорогого мужа **бл.п. Романа Фенчинського** складаю 150.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею,

Розалія Фенчинська

В пам'ять **бл.п. Любомира М. Лампіки** складаємо 100.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку,

Любомир і Марія Лампіка

В пам'ять нашого сина **бл.п. Любомира Лампіки** складаємо 80.00 дол. на Будівельний Фонд Українського Музею,

Любомир і Марія Лампіка

Замість квітів на могилу **бл.п. Софії Пушкар** братової і тети Віри Вальницької на Український Музей складають: **по 50.00 дол.** — Марія і Микола Гірняки, Марта і Богдан Цимбалісті, Ксеня і Юрій Кузьмичі. **Разом — 150.00 дол.**

В десяту річницю смерти моєї дуже дорогої Мами, **Марії Чайківської з дому Полутренко** жертвую 100.00 дол. на Український Музей.

дочка Лідія Фіцалович

Замість квітів на свіжу могилу нашої Вельмишановної і любленою ученицями **св. п. Клементини Кульчицької**, на Український Музей в Нью-Йорку **по 10.00 дол.** зложили вдячні учениці: Олена Федорович-Артюшенко, Емілія Равлик-Балабан, Степанія Веселовська-Балко, Ярослава Гарабач-Совган, Іванна Мудра-Гринь, Наталія Липська-Качмар, Марія Горбрва-Пришляк, Мирослава Павлик-Савчак. **Разом — 80.00 дол.**

В пам'ять моїх родичів **Романа і Марії Пекарських** складаю 100.00 дол. на Український Музей,

Марія Пашковська

В пам'ять св. п. **д-ра Романа Патрили** складаємо 50.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку,

мїр. Ольга Патрило Мороз з мужем

В пам'ять **бл.п. Клементини Кульчицької** складаємо **по 20.00 дол.** на потреби Українського Музею:

Разом — 40.00 дол.

Марія Білозор і Марія Ставнича.

В пам'ять незабутнього брата **Володимира Лонкевича**, який помер у Тифлісі, складаю на Український Музей в Нью-Йорку 30.00 дол. через 47-ий Відділ СУА в Рочестер, Н.Й.,

Ірина Руснак

Замість квітів на могилу **бл.п. Миколи Матвієва** складаю 25.00 дол. на Український Музей,

Лідія Крушельницька

Замість квітів на могилу **бл.п. Марії Паїк**, тети нашого зятя Олега Цюка, складаємо 25.00 дол. на Український Музей, а родині наші співчуття,

Юрій і Надя Цегельські

В пам'ять **бл.п. Анастазії Гнатюк** зложили 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку,

д-р Богдан і Віра Томкові

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Йоганни Томасі**, мами моєї приятельки п. Дуб, складаю 25.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку,

Таїсса Венк

Замість квітів на свіжу могилу **бл.п. Івана Микити** директора української суботньої школи в Льорейні, Огайо, складаємо 20.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, а Родині висловлюємо щире співчуття

Марія і Степан Зубаль

Замість квітів на могилу **пок. Миколи Матвієва** складаю 15.00 дол. на Український Музей,

о. Ярослав Шуст

В пам'ять **бл.п. Лева Штинди** складаю 15.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку, а Родині висловлюю моє глибоке співчуття,

Надія Попель

ЛЕОНІД ГЛІБОВ

ГЕОРГІЙ ЛЮЛЬКО

КОСТЬ ДЕНЧЕНКО

ЗИМОВА ПІСЕНЬКА

Зимонько-снігуронько,
Наша білогрудочко,
Не верти хвостом,
А труси тихесенько,
Рівненько, гладесенько
Срібненьким сніжком!
Ми повибігаємо
Снігу накачаємо
Купу за садком;
Бабу здоровенную,
Уночі страшенную,
Зліпимо гуртом.
Зробим очі чорнії,
Рот і ніс червонії,
Буде як мара!
День і ніч стоятиме,
Вовка проганятиме
З нашого двора.
Гляне ясне сонечко
В весняне віконечко,
Бабу припече;
Де й мороз той дінеться,
Геть від баби кинеться,
З ляку утече!

трусити — сипати, трясти (to shake, to pour, to strew); *качати* — котити (to roll); *ляк* — переполох (fright, fear).

СКЛЯР

Йде мороз,
шиби свої
вставля:
озерам — блакитні,
рікам — лазурні.
Лазурові, лазурові!
Йде
бородатий скляр,
склить ставки і струмки —
щоб не змерзли
вони.

вставля — скорочено: вставляє;
склїти — вставляти скло; *лазурний*,
лазуровий — azur, sky-blue; *струмок*
— потік (brook, stream).

КУЗЬМА ЖУРБА

У САДКУ

У पनिшклому садку,
Біла перелазу,
Бігав місяць по сніжку,
Не загруз ні разу.
Піднімався на гілки
Яблуні й калини
І дивився звідтіля
На нічні рівнини.
Сипав іній і сніжок
Срібний та хороший,
І до ранку наш садок
Став на казку схожий.

стіжок, здрібніле від *стіг* (small stack)

Понишклий — притихлий, мовчазний
(fallen silent); *перелаз* — перехід в оро-
рожі (passage in a hedge); *загрузити* —
застрягти (to stick, to sink); *іній* —
white frost.

Рис. Ельмира
Геруляк

Дмитро Герасимчук

СИНИЧКА

Дарка хукає на шибку. Хочє бачити, що там робитьсє надворі: на подвір'ї, у саду. А там — горобці стрибать, синички перелітають з куща на кущ. І не зимно їм? Може, десь там — Хтось, може, змерз, бідньєкий? Може, прийде до хати проситисє?... Трохи згодом Дарці вже й не треба хухати на шибку. У хаті добряче натопилосє, аж мама квартиру відчинила. Дарку ж несила відтягнути од вікна. Ось малий горобчик — дзьоб, дзьоб кукурудзяне зерно. Прилетів другий горобчик. О, б'ютьсє за зерно. То, видно, не друзі... За горобчиками лїниво водить спокійними, вдоволеними очима пес Вовчик з буди. Він щойно добре попоїв, йому дуже гарно. Звідки у таких малих горобчиків стільки сили з ранку до смерку воювати? — думає він собі.

Задивиласє Дарка на горобчиків — коли чує: над її головою Хтось тихенько писнув. Наче крильцем до крильця хляснуло. Глип — а до хати з відчиненої квартирки зазирає синичка. У Дарки аж серце застрибало. Тільки б не сполохати синичку! А синичка — зирк одним оком, зирк другим, а тоді — фур-р — до хати. Дарка швидше на стільчик, з стільчика на підвіконня — зачинила квартиру.

Має в хаті синичку!

Пташка покружляла по хаті, а тоді до вікна. Стукнуласє дзьобом. Певно, гадала, скла немає, і вона випурхне на волю. Дарка почала ловити синичку. Як піймаю, думала собі, тато зробить клітку, то там буде жити синичка...

Пташина літала од вікна до стїни, од стїни знову до шиби. Й лунко биласє дзьобом об шибку. Дарка назбирала крихот у хлїбниці, постелила газету на підвіконні, запрошує синичку: їди, попоїж!

Синичка все літала. А тоді раптом голосно крикнула і всім своїм тілом вдариласє об шибку. І впала на підвіконня, і затріпаласє.

"Вбиласє синичка!" — заплакала Дарка.

Взяла вату, зладнала, як уміла, гніздечко, легенько поклала у нього синичку. Синичка була ще тепла і час од часу стріпуваласє.

Тут нагодивсє тато з роботи. Обдививсє синичку, розтулив їй дзьоба, улив туди води, покришив хлїба, нагодував пташку. Потім сказав:

— Нехай віддихаєтьсє, вона прибиласє. Синичка не хоче жити в хаті, Дарцю, їй тут тїсно. Її хата, доню, — лїс, повітря, простір.

Через нїч синичка очуняла. Стала ходити по підвіконню, зазирати у шибку. Але вже не стукала дзьобом. У гнізді, яке їй зробила Дарка, синичка й переночувала. А вранці Дарка відчинила квартиру. Синичка як почула голоси своїх сестричок, злетіла з підвіконня, сіла на квартиру. І тут Дарка угледіла на дощечці смаженє конопляне сім'я. Це, певно, тато зробив, поки спала Дарка, поки спала пташка. Щоб синичка поласувала сім'ям і щодня прилітала до Дарки зі своїми товаришками у гості.

Синичка злетіла з квартирки, сіла на годівницю, голосно когось покликала. Й до неї стали злітатисє інші синички.

"Світанок" 1980 р.

синичка — titmouse; *натопити* — напалити; *квартирка* — малий отвір у вікні для провітрювання кімнати (small sash window); *од* — від; *смерк* — twilight; *хляснути* — вдарити; *стрибати* — скакати; *випурхнути* — вилетіти; *лунко* — голосно; *крихта* — окрушина (crumb); *підвіконня* — window-sill; *очуняти* — to recover, to recuperate; *конопляне сім'я* — зерно конопель (hemp seed); *годовниця* — пристрій до годування, куди кладуть корм для тварин і пташок.

Докінчення.

В. Кострицький "Відплата"

уваги на те, що робилося з танками. Вона шукала вигідного переходу через ріку. Завдання виконане, і тепер треба рятувати своє життя якомога швидше. Ось тут якраз зовсім вигідно. Чомусь Фара не так боялася за своє життя, як за свою подругу. Вона відчувала тепер і страх за неї, і любов, якої вона ніколи раніше в собі не знаходила, і жаль до неї, що Гюльме якась така безпорадна і ляклива і не може керувати собою в обставинах, коли ситуація вимагає якнайбільшої уваги і напруження нервів. Всі ці почуття перемішалися в одно, і Фара почала потерпати за долю і за цілість своєї помічниці.

Вони щасливо перейшли ріку і знов почали підніматися в гори, коли Фара перша почула гудіння звідкись. Але звідки, вона ще не могла встановити. Вона шарпнула смертельно втомлену Гюльме за плече і стала підганяти її перед собою. Хрипко, задихаючись від безупинного бігу,

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити невічливих образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 — 1 від 3 — 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533-4646.

Адреса: 108 SECOND Ave., New York, N. Y. 10003

Гюльме, вичерпана, слабо запротестувала, але Фара, думаючи лише про небезпеку, закричала до неї:

— Скоро! Скоро! Чуєш? Поспішай, бо вони вже їдуть... летять. Біжим он туди. Треба сховатися. Бо якщо побачать нас, уб'ють... постріляють! Біжи, Гюльме, біжи скорше!

Треба було, хоч і понад смертельну втому, використати останню хвилину і знайти добре сховище та загубитися в лябінті розсипаних скель і густого чагарника. Фара з завмираним серцем оглянулася і побачила кілька великих гелікоптерів, які кружляли над спаленими танками. Вона пірнула в найближчі кущі і приглушеним голосом покликала за собою вкрай знесилену Гюльме. Густі, непрохідні зарості кучерявого чагарнику і хаос розсипаного каміння прийняли в свої обійми обох втікачок, обцяючи їм надійний притулок і сховище від загибелі.

Василь Кострицький

Як нев'янучий вінок на могилу бл.п. Стефанії з Кекишів Філіпповської складаю 10.00 дол. на потреби Українського Музею в Нью-Йорку,

Ольга С. Раковська

В пам'ять бл.п. проф. Петра Савицького складаю 10.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку,

Оксана Калиновська

В пам'ять бл.п. Христини Миськів складаю 10.00 дол. на Український Музей в Нью-Йорку

Іванна Голинська

Просимо в дописах, списках пожертв, нотатках "замість квітів" і інших манускриптах писати виразно імена і прізвища в українській чи англійській мовах (залежно від тексту). Невирозумне письмо спричинює неприємні помилки. Дякуємо за старанне приготування матеріалів надсланих до редакції!

Редакція і адміністрація
"Нашого Життя"

УВАГА!

УВАГА!

Просимо дописувачів, тих, що присилають датки на різні цілі подавати виразно імена і прізвища, в обох мовах. Найкраще було б писати на друкарській машинці.

"OUR LIFE" Magazine (USPS 414-660) is published monthly — except July & August combined — by Ukrainian Women's League of America, Inc. at 108 Second Ave., N. Y. 10003

Subscription in the United States of America \$15.00, half year \$8.00, single copy \$1.50.

COUNTRIES OTHER THAN U. S. (with the exception of South America) may send the subscription in their currency, which will equal the amount of 15.00 American dollars.

ПЕРЕДПЛАТА В США: річна... 15.00 дол. піврічна 8.00 дол. Поодинокі число 1.50 дол.

КРАЇНИ ПОЗА МЕЖАМИ США (за винятком Південної Америки) можуть вплачувати у своїх валютах, в сумі яка дорівнює вартості 15.00 американських доларів.

Printed in U. S. A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N. J., 07011

©Copyright 1983 Ukrainian Women's League of America, Inc.

Copy for us aff

U.S. Postal Service STATEMENT OF OWNERSHIP, MANAGEMENT AND CIRCULATION <i>Required by 39 U.S.C. 3685</i>		
1A. TITLE OF PUBLICATION OUR LIFE		1B. PUBLICATION NO. 4 1 4 0 0 0
3. FREQUENCY OF ISSUE MONTHLY ETC. JULY & AUGUST COMBINED		2. DATE OF FILING 12/23/1983 3A. NO. OF ISSUES PUBLISHED ANNUALLY 11 3B. ANNUAL SUBSCRIPTION PRICE \$ 15.00
4. COMPLETE MAILING ADDRESS OF KNOWN OFFICE OF PUBLICATION (Street, City, County, State and ZIP Code) (Not printers) 10003 UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA INC. 108 2nd. AVE. N.Y.		
5. COMPLETE MAILING ADDRESS OF THE HEADQUARTERS OF GENERAL BUSINESS OFFICES OF THE PUBLISHER (Not printers) 10003 UKRAINIAN WOMENS LEAGUE OF AMERICA INC. 108 2nd Ave. New York, N.Y.		
6. FULL NAMES AND COMPLETE MAILING ADDRESS OF PUBLISHER, EDITOR, AND MANAGING EDITOR (This item MUST NOT be blank)		
PUBLISHER (Name and Complete Mailing Address) 10003 UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA INC. 108 2nd AVE, N.Y.		
EDITOR (Name and Complete Mailing Address) ULANA LIUBOVYCH 108 SECOND AVE. NEW YORK, N.Y. 10003		
MANAGING EDITOR (Name and Complete Mailing Address) Natalia Duma 108 Second Ave. New York, N.Y. 10003		
7. OWNER (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding 1 percent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a partnership or other unincorporated firm, its name and address, as well as that of each individual must be given. If the publication is published by a nonprofit organization, its name and address must be stated.) (Item must be completed.)		
FULL NAME		COMPLETE MAILING ADDRESS
Ukrainian National Women's League of America Inc.		108 Second Avenue New York, N.Y. 10003
non profit organization		
8. KNOWN BONDHOLDERS, MORTGAGEES, AND OTHER SECURITY HOLDERS OWNING OR HOLDING 1 PERCENT OR MORE OF TOTAL AMOUNT OF BONDS, MORTGAGES OR OTHER SECURITIES (If there are none, so state)		
FULL NAME		COMPLETE MAILING ADDRESS
9. FOR COMPLETION BY NONPROFIT ORGANIZATIONS AUTHORIZED TO MAIL AT SPECIAL RATES (Section 423.12 DMM only) The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for Federal income tax purposes (Check one)		
☒ (1) HAS NOT CHANGED DURING PRECEDING 12 MONTHS ☐ (2) HAS CHANGED DURING PRECEDING 12 MONTHS (If changed, publisher must submit explanation of change with this statement.)		
10. EXTENT AND NATURE OF CIRCULATION		AVERAGE NO. COPIES EACH ISSUE DURING PRECEDING 12 MONTHS
A. TOTAL NO. COPIES (Net Press Run)		4350
B. PAID CIRCULATION		50
1. Sales through dealers and carriers, street vendors and counter sales		
2. Mail Subscription		4050
C. TOTAL PAID CIRCULATION (Sum of 10B1 and 10B2)		4100
D. FREE DISTRIBUTION BY MAIL, CARRIER OR OTHER MEANS SAMPLES, COMPLIMENTARY, AND OTHER FREE COPIES		110
E. TOTAL DISTRIBUTION (Sum of C and D)		4210
F. COPIES NOT DISTRIBUTED		140
1. Office use, left over, unaccounted, spoiled after printing		
2. Return from News Agents		none
G. TOTAL (Sum of E, F1 and 2 - should equal net press run shown in A)		4350
11. I certify that the statements made by me above are correct and complete		SIGNATURE AND TITLE OF EDITOR, PUBLISHER, BUSINESS MANAGER, OR OWNER <i>ulana liubovych</i>

"Second-Class Postage Paid at New York, N.Y. and at additional
mailing offices" Return to "Our Life" Magazine, (USPS 414-660)
108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED
ISSN 0740 — 0225
INTERNATIONAL STANDARD SERIAL NUMBERING

Горішній взір вставка жіночої сорочки. Низинка. Початок XX ст.
Село Олієва Кордівка — Покуття. Тепер Івано-Франківської області.
Правий бік заповняти нитками Д.М.Ц., вишнева ч. 815, жовта ч. 741, жовта ч. 743, синя ч. 517,
зелена ч. 904. Вишнева лінія — косичка.
Долішній взір — манжет жіночої сорочки. Низинка. Село Пасічна — Покуття. Початок XX ст.
Правий бік: заповняти нитками Д.М.Ц. вишнева ч. 815, жовта ч. 741, синя ч. 517, зелена ч. 905.
Галя Кандюк відшила з колекції Українського Музею. Рисувала Ольга Трачук. Жовта лінія — пів
косички вишивати скісною гладдю. Вишивати Д.М.Ц. ч. 741. В трикутнім орнаменті прошу не
заповняти білого хрестика. Лівий бік гляди на стор. 27.